

Bồ Công Anh Năm Ấy

Contents

Bồ Công Anh Năm Ấy	1
1. Chương 1: Cuộc Sống Đau Thương	1
2. Chương 2: Người Bạn Đầu Tiên	3
3. Chương 3: Cuộc Sống Sắc Màu	5
4. Chương 4: Sinh Nhật	6
5. Chương 5: Cuối Năm Thật Bận Rộn!	9
6. Chương 6: Những Giây Phút Vui Vẻ-nghỉ Hè	10
7. Chương 7: Ớm	12
8. Chương 8: Chuyển Đi	14
9. Chương 9: Chuyển Đi Thật Là Vui 1	15
10. Chương 10: Chuyển Đi Thật Là Vui 2	17
11. Chương 11: Cuối Cấp	19
12. Chương 12: Lần Đầu Cãi Nhau	21
13. Chương 13:	22
14. Chương 14 : Cảm Giác Thật Là	24
15. Chương 15: _ End	27

Bồ Công Anh Năm Ấy

Giới thiệu

Tôi- Phan Trần Huyền Trang là một cô gái bình thường như bao người khác nhưng hoàn cảnh thì lại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-cong-anh-nam-ay>

1. Chương 1: Cuộc Sống Đau Thương

Chương 1: Cuộc sống đau thương

Mọi người có bao giờ nghĩ tới một cô bé chỉ mới 10 tuổi đã phải chịu sự xỉ mắng, khinh bỉ của xã hội chưa? Nếu chưa thì tôi có thể là một dẫn chứng cụ thể. Tôi-Phan Trần Huyền Trang là một cô bé vốn từ khi sinh ra đã không biết mặt ba mình là ai. Hằng ngày mẹ phải tần tảo, lam lũ với công việc thu gom ve chai để tôi được đi học, được có những bộ quần áo, sách vở mới không thua kém gì bạn bè. Liệu với hoàn cảnh đáng thương này mọi người sẽ tội nghiệp cho tôi không? Nếu vậy tại sao mỗi ngày đến trường là mỗi lần tôi cảm thấy sợ hãi nhất, nó đối với tôi như một cơn ác mộng vậy. Tôi kinh sợ chúng!

” Đánh nó đi! Nó là đồ không có cha đấy.”

“Lấy hết đồ của đứa con hoang này đi mọi người.”

“Cái đồ không cha này đừng cho nó chơi.”

Nhưng lời nói ấy như từng mũi dao cứ cứa sâu vào trái tim non nớt của tôi vậy. Không có ba là có tội hay sao? Nghèo là bị khước một cách nhẫn tâm vậy hay sao? Tôi thực sự không hiểu. Không biết đã bao nhiêu đêm dài tôi trằn trọc suy nghĩ, tôi không dám hỏi vì sợ mẹ buồn. Tôi đành phải chịu đựng một mình, chịu đựng những lời xỉ vả, đánh đập của bạn bè, của lũ trẻ con trong xóm.

Hôm nay cũng giống như bao ngày khác, tôi vẫn đi bộ đến trường trong khi bạn bè thì được xe máy, ô tô đưa đón. Đã có lúc tôi ghen tị với họ, tôi ao ước được như thế. Nhiều lúc tôi tự an ủi bản thân rằng tôi đi bộ đến trường tức là tôi đang tự lực đi trên đôi bàn chân của mình, không dựa dẫm vào ai hết. Ngày thơ quá phải không?

Vừa bước chân vào trường, tôi ung dung đi vào lớp mà không hề hay biết rằng rất nhiều ánh mắt đang nhìn tôi. Phải chăng đó là sự ngưỡng mộ? thần tượng như bao diễn viên khác?. Không! Đó là ánh mắt của sự khinh bỉ, xem thường, chán ghét. Vào lớp, vẫn là ánh mắt ấy nhưng tôi không hề để ý hay là quan tâm đến nó, tôi vẫn thong thả đi về chỗ ngồi của mình bên cạnh thùng rác. Sở dĩ chỗ ngồi tôi ở đấy là vì không ai muốn ngồi với tôi và đặc biệt cũng không ai muốn ngồi gần sọt rác cả. Nên chỗ này chính là “vương quốc” riêng của tôi. Ngồi xuống, tôi vội lấy cặp sách ra, bỗng có một tiếng nói vọng đến:

” Con kia! Mày lại đây cho tao!”. Đó là Phương, người thường xuyên hay gây hấn, chửi vả tôi nhất. Vì sao ư? Vì ba bạn ấy là hiệu trưởng của ngôi trường này nên ai cũng nhường nhịn cả. Nó muốn gì là phải có nấy.

“Cậu gọi tớ sao?”. Tôi e dè lên tiếng bởi tôi cũng rất sợ bạn ấy, đúng hơn là sợ những câu nói của Phương.

” Mày điếc hay sao? Tao bảo mày tới đây”.

Vừa nói nó vừa vắt chân ngồi xuống trông rất sang trọng. Trên môi là nụ cười nhưng tôi có cảm giác nụ cười ấy không hề tốt lành gì! Đúng hơn là một tai họa nữa lại đến . Tôi vội lại chỗ Phương vì tôi biết nếu chậm trễ nó sẽ càng gây khó xử cho tôi hơn.

” Rửa chân cho tao!”. Nó ra lệnh cho tôi như chủ đang sai một con osin vậy. Tôi lưỡng lự. Nhưng sau đó tôi thấy các ánh mắt còn lại đang nhìn tôi rất ghê rợn. Lập tức tôi bị đè xuống, một chậu nước đã hiện ra trước mắt tôi.

” Không rửa..... tao đánh!”.

Nó nói! Nó nói trong tiếng cười, trong sự hả hê trong khi hai hàng nước mắt của tôi đang trào dâng, chuẩn bị tuôn rơi. Tôi đành phải làm theo ý nó! Bởi vì trong cái lớp học này tôi chả là cái gì hết. Tôi chỉ là một nơi cho chúng nó trút giận mà thôi! Đến cả cô giáo cũng không ưa tôi. Chả nhẽ vì tôi mồ côi hay sao? Vì nhà tôi nghèo sao? Hay vì mẹ tôi là người thu gom ve chai?

Bắt đầu cởi đôi giày mà nó đi. Đôi giày thật đẹp, có mơ tôi cũng không bao giờ nghĩ mình sẽ sở hữu một đôi như vậy. Tôi rửa bàn chân ấy- bàn chân thường xuyên đá vào tôi.Vừa làm tôi vừa khóc. Trong khi lũ bạn ấy thì đang chế nhạo, khinh bỉ tôi. Bỗng đang rửa, một chậu nước dội thẳng lên đầu tôi, khiến cả người tôi ướt sũng. Phương giật đôi chân của mình lại, đứng lên trên ghế, nó cười hả hê.

“Mày thấy chưa! Mày mãi cũng chỉ là cận bã của xã hội mà thôi!Đến cả việc rửa chân cho người khác mà làm cũng không xong, thế mày làm được cái gì?”

Vừa nói nó vừa cười.Nó nói đúng chẳng? Tôi mãi cũng chỉ là cận bã của xã hội! Là cận bã của xã hội.....! Câu nói ấy cứ vang vọng mãi trong tâm trí tôi. Bỗng một lần nữa, cả người tôi lại ướt run lên bởi một chậu

nước khác. Nhưng không phải như lúc này, lần này chính là chậu nước mà tôi vừa rửa chân cho Phương. Tại sao? Tại sao chứ? Tôi làm gì nên tội hay sao? Sao mọi người không thể thương tôi? Một chút thương hại thôi cũng khó vậy sao?

” Con chó đó nhục quá”

” Chắc mẹ nó không dạy nó chứ gì”

” Đúng thôi! Không có ba thì làm gì có dạy”

” Chắc ba mẹ nó cũng giống nó nhỉ? Nhục nhã quá”

Rất nhiều lời bàn tán cất lên. Họ xỉ mắng tôi! Tôi chịu! Nhưng họ không được khinh thường ba mẹ tôi! Đặc biệt là mẹ. Liệu mẹ của họ có chăm chỉ như mẹ tôi. Hằng ngày làm việc chăm chỉ để tìm ra những đồng tiền xứng đáng đáng chứ không phải là mỗi ngày ngồi điều hòa, ung dung xem ti vi như họ. Liệu có thương con như mẹ tôi không? Liệu họ có tốt bụng, có hiền lành như mẹ tôi hay không?.....

Dường như tôi không thể chịu được nữa, tôi đứng phắt dậy chạy thật nhanh ra khỏi cái chỗ địa ngục này. Tôi kinh tởm nó! Vừa chạy hai hàng nước mắt của tôi đã làm nhòe cả khuôn mặt. Đau! Tim tôi đau lắm! Đau như đang có ai xát muối vào vậy! Tôi cứ chạy....chạy mãi....chạy mãi....đến một nơi.....

2. Chương 2: Người Bạn Đầu Tiên

Chương 2: Người bạn đầu tiên

Tôi cứ chạy mãi...chạy mãi....đến khi trước mắt tôi là một không gian thật rộng lớn, thật đẹp, thật trắng lệt. Là hình ảnh của những bông hoa đang khoe sắc, là những cánh hoa đang hòa mình trong gió. Nó vô tư, tự nhiên mà bay khắp các chốn nơi mà không sợ vương vấn bụi đời. Đúng rồi! Đây là cánh đồng Bò Công Anh.Tôi đã từng nghe mẹ kể về loài hoa này, loài hoa của ước mơ, hy vọng, hoài bão đặc biệt liên quan tới nó là một câu chuyện tình yêu.

Đất vốn yêu thầm Bò Công Anh khi cả hai cùng ở trên mảnh đất khô cằn này, cùng nhau tồn tại. Đất ước mình sẽ mãi mãi ở bên Bò Công Anh, che chở , được yêu cô ấy. Nhưng rồi một ngày.....Gió-một người bạn của Đất ghé chơi, cũng từ đó Bò Công Anh đã rung động trái tim mình trước cây ấy và nguyện đi theo Gió. Đất yêu, muốn giữ Bò Công Anh lại nhưng liệu có phải tình yêu mà cô ấy đối với Gió quá lớn không khi mà Bò Công Anh đã tắt vào mặt Đất. Đất tuyệt vọng, đau khổ lặng lẽ, âm thầm nhìn người con gái mình yêu đi theo một ai khác không phải là mình! Đất không ích kỉ! Đất không phải vì muốn nắm giữ tình yêu của mình! Vì sao ư? Chỉ cần cô ấy được hạnh phúc đối với cậu như vậy đã ổn lắm rồi. Nhưng Gió là một người luôn đi ngao du khắp nơi, Bò Công Anh không thể đi theo cậu ta mãi được. Đến lúc ấy Bò Công Anh sẽ ra sao?

Đến một nơi xa xôi, không có Đất, Gió đã đi tự lúc nào. Giờ đây chỉ còn mình Bò Công Anh mà thôi! Hai trái tim bị tổn thương!

Đứng giữa không gian tôi giang rộng đôi tay- như phim Titanic ấy, ngược mặt lên bầu trời xanh trong điểm vài cụm mây trắng trong ánh nắng dịu dàng của mùa xuân. Thật là một điều kỳ diệu , một cơn gió nhẹ thổi qua và trong không gian tràn ngập những cánh hoa bồ công anh trắng xóa, những cánh hoa xoay tít mù hay xoay nhẹ nhẹ, bay thâm thấp hay bay cao tít. Đưa đôi tay của mình nắm một cánh hoa Bò Công Anh, tôi tự hỏi đây có phải mà lúc mà Bò Công Anh đã bỏ Đất không? Nhắm mắt hưởng thụ quà tặng của thiên nhiên, tôi cảm thấy thật thoải mái, vết dao trong lòng tôi đã được nguôi ngoai đi rất nhiều, nó thoát ra ngoài với những giọt nước mắt nóng hổi từ khóe mi. Bao nhiêu tủ nhục, đắng cay tôi đều xả ra hết. Quả đây là nơi thật kì diệu. Ngược đôi mắt đã ướt đẫm nước mắt, tôi nhìn lên những cánh hoa đang bay, tôi ước được như chúng. Tự do! Thoải mái!Không phải lo nghĩ! Không bị chửi mắng! Không bị khinh bậ!

Ngồi xuống bên gốc cây đa kia, từng làn gió nhẹ cứ thổi vào mặt tôi khiến tôi chìm vào giấc ngủ khi nào không hay.....

Khi tỉnh dậy, từng ánh nắng hồng đào chiếu rọi khiến cho tôi phải dụi mắt. Nhưng bên cạnh không chỉ có một mình tôi! Trời! Ai vậy nè? Đó là một cậu học sinh trông cũng trạc tuổi tôi, mặt mũi sáng sủa, quần áo mặc trên người cậu ta trông có vẻ là hàng xịn. Chắc lại là con nhà giàu nữa! Chắc tôi phải đi nhanh thôi, chứ ở đây lỡ như cậu ta tỉnh dậy, khinh thường và đánh đập tôi như Phương thì sao? Nghĩ vậy tôi liền đứng dậy phủi sạch quần áo, xỏ chân vào đôi dép cũ kỹ tôi đã dùng được hơn 2 năm. Đang định bước đi bỗng có một giọng nói chột đến:

“Này! Cậu kia! ”

Tôi giật mình quay đầu trở lại:

“Hà? Tớ? ”

“Ừm!”

“Nhưng tớ đâu làm gì cậu?” . Tôi thắc mắc hỏi, chẳng nhẽ tôi lại làm gì nên tội sao. Hay là cậu ta cũng giống như bao con nhà quyền quý khác, bắt nạt tôi làm trò tiêu khiển.

” Sao cậu lại tự ý vào chỗ này trong khi chưa có sự cho phép của tôi?”

“Đây là chỗ của cậu sao? Nhưng đây là cánh đồng hoang cơ mà!”

“Tôi biết được chỗ này được hai năm rồi, còn cậu là mới đúng không? Vì tôi chưa bao giờ thấy cậu trước đây cả” Vừa nói cậu ta vừa tiến về phía tôi hơn. Cậu ta định làm gì chứ? Đánh sao? Nếu vậy tôi thực sự không thể chịu được thêm trận đòn nào nữa, chân tay tôi mềm rũ cả rồi! Tình hình càng lúc càng căng. Lúc này tôi cúi sầm mặt xuống, lí nhí:

” Cho....tớ xin lỗi.....tớ không biết ...!”

” Xin lỗi suông là được sao?” Đến đây, giọng nói của cậu ta càng hách dịch thêm như là đang muốn khiêu khích tôi vậy. Nhưng tôi có thể làm sao ngoài việc nhin nhin và nhin đây.

” Vậy tớ phải làm gì?”

-” Làm bạn với tớ nhé!” Câu nói ấy dường như khiến tôi muốn ngã ngửa. Trời! Cậu ta rốt cuộc bị gì thế chứ? Tự nhiên đòi kết bạn với tôi-một con người rẻ mạt của xã hội! Ngược mắt lên nhìn nhìn , tôi thấy bàn tay của cậu ta xò ra như muốn bắt tay kết giao, đôi môi mỉm cười, một nụ cười thật thân thiện, hòa đồng chứ không phải như lúc này!

” Tớ? Nhưng tại sao chứ?”

” Vì cậu là người đến đây đầu tiên từ khi tớ biết nó! Cuộc sống luôn bận rộn nên mọi người không bao giờ nghĩ và sẽ đến một nơi tuyệt đẹp như thế này, kể cả ba mẹ tớ cũng vậy. Họ bận rộn với công việc của mình, cho nên tớ yêu nơi này và tớ muốn làm bạn với người cũng như tớ!”. Nghe những lời nói ấy, tôi dường như xúc động. Trên đời này vẫn có người muốn làm bạn với tôi sao? Chẳng phải đối với họ tôi chỉ là ”cặn bã” của xã hội, chỉ đáng là kẻ rửa chân thôi sao? Nhưng giờ đây khi nghe những lời nói ấy, nước mắt tôi đã chực sẵn và rơi bất cứ lúc nào. Tôi lấp bắp hỏi lại:

“Thật sao? Cậu muốn kết bạn với kẻ ngạo nân như tớ sao?”

” Ừm! Tớ không để ý về hoàn cảnh gì hết! Chỉ cần cậu làm bạn với tớ là ok rồi”

” Ừm! Vậy tớ với cậu là bạn nhé!”

Giờ đây còn gì vui hơn nữa. Phải! Tôi đã có bạn! Có bạn rồi đấy! Một người bạn không để ý, quan tâm tới xuất thân hèn nhục của tôi. Đúng ! Tôi vui! Chưa bao giờ tôi vui như thế này cả! Chưa bao giờ tôi nghĩ sẽ có một người bạn cả. Tôi đã từng đọc mấy cuốn truyện về tình bạn. Gặp một người cần phải có thời gian tìm hiểu về họ thì mới đồng ý. Nhưng đối với tôi, phải chăng đã có sức mạnh diệu kì nào khiến tôi tin tưởng ngay vào cậu ấy. Liệu đó có phải là sợi dây duyên như trong truyện cổ tích? Chúng tôi ngồi xuống bên thảm cỏ kia, cùng nhau trò chuyện. Bao nhiêu uất hận, khúc mắc tôi đầu tâm sự hết với với cậu ấy. Có những lúc cậu chỉ cười thôi nhưng không biết trong tôi, lòng đã nhẹ hẳn đi rất nhiều. Bầu trời cao cùng với cánh chim chao lượn. Cánh đồng Bò Công Anh và những cánh hoa đang hòa mình trong gió. Tất cả! Phải! Tất cả đều là minh chứng cho tình bạn đầu đời của tôi. Một tình bạn

thật đẹp, ý nghĩa. Tôi ao ước rằng: “Mãi là bạn nhé Minh Huy!”. Phải chăng cậu ấy cũng nguyện cầu như tôi?

3. Chương 3: Cuộc Sống Sắc Màu

Có thể nói thời gian luôn vận động, dòng đời và cuộc sống vốn dĩ bất thường. Chỉ mới 4 năm trước thôi tôi chỉ là một “căn bã” của xã hội, một đứa bé luôn bị người ta hắt hủi, khinh蔑, chán ghét mà giờ đây tôi đã có thể hòa nhập với mọi người. Bốn năm trước tôi là đứa trẻ nhút nhát nhưng giờ đây tôi là một cô gái mà mẹ tôi hay bảo là bướng bỉnh, gan góc hơn trước. Cuộc sống của mẹ con tôi dường như đã khấm khá hơn trước, hiện tại mẹ đang là đầu bếp của một nhà hàng khá nổi tiếng, tiền lương hàng tháng cũng đủ cho chi phí sinh hoạt hàng tháng.

Tôi giờ đây đã 14 tuổi rồi nên sau giờ tan học thường hay đi làm thêm tại các quán ăn vặt gần trường. Và đặc biệt, điều khiến tôi vui và hạnh phúc nhất chính là cậu bạn thân duy nhất của tôi-Trần Hoàng Minh Huy. Vâng! Kể từ ngày định mệnh ấy, chúng tôi đã là bạn, là bạn thân với nhau luôn đấy! Tôi luôn tự hào về nó. Tuy là thân nhưng cậu ấy bắt nạt tôi rất nhiều, có lúc tức quá tôi chẳng biết làm gì hết, về nhà trong một nỗi uất hận sao độ. Nhưng sau khi cậu ấy xin lỗi và mời tôi đi ăn kem tạ lỗi thì tâm trạng ấy không biết bay đi đâu rồi, chỉ còn lại là niềm vui, sự hân hoan, phấn khởi. Và bây giờ tôi và Huy đã học cùng một trường, một lớp, ngồi cùng một bàn luôn. Lớp 8A chúng tôi rất đoàn kết, có rất nhiều người bạn có hoàn cảnh khó khăn như tôi nhưng những người còn lại không những không hắt hủi mà chúng tôi rất đoàn kết. Có những khi ngồi nghĩ lại những quá khứ đen tối kia, tôi từng ước rằng sao mình không lớn nhanh hơn để gặp những người bạn tuyệt vời như thế!

Cũng như bao ngày khác, hôm nay tôi đến trường với Huy. Cứ mỗi sáng cậu ấy thường qua nhà và đón tôi đi học cùng nên ngày nào đến lớp chúng tôi đều đến lớp cùng lúc, về cùng nhau. Nếu muộn thì cả hai đều bị! Vừa đi tôi vừa hát vang bài hát tôi mới biết hồi tôi- Why not me:

”Escaping nights without you with shadows on the wall

My mind is running wild trying hard not to fall

You tell me that you love me but say I’m just a friend

My heart is broken up into pieces.....”

Đang say sưa với âm điệu của bài hát, bỗng có ai đánh lên đầu tôi một cái rõ đau, bực mình quay trở lại. Hừ! Lại là cậu ấy. Trong khi tôi máu đang dồn lên nao thì cậu ta cứ cười khi khi nhưng khi cười ý. Trời ơi! Bực mình quá! Sự kiên nhẫn của tôi cạn kiệt mất rồi:

“Minh Huy, cậu có biết là mình đang phá đám người khác không?”. Dường như tôi nói bằng tất cả sự tức giận, mặt tôi đỏ bừng lên vì bực

“Hát như vịt kêu mà hát suốt ngày”. Vừa nói cậu ta vừa bưng miệng cười khi như là đang khinh thường tôi. Chẳng biết từ lúc nào mà sự kiên nhẫn của tôi lại hạn định như vậy? Tức nước thì vỡ bờ, ở đâu có áp bức thì ở đó có đấu tranh. Tôi không thể nhịn được nữa rồi:

” Cậu đứng lại cho tôi!!!!!!” Tôi dường như dùng hết toàn bộ năng lượng mà hét lên ngay giữa sân trường, điều này thu hút được rất nhiều ánh mắt của học sinh khác. Nhưng tôi đâu để ý, cố dùng hết sức mà chạy theo cái tên đáng ghét vừa chạy vừa quay lại lè lưỡi trêu tôi ở trước kia. Chạy! Lại tập thể dục nữa! Chẳng mấy chốc đã chạy đến trên lớp, không còn một chút sức lực nào nữa, vừa đi vừa vịn vào thành bàn mà thở dốc, nhìn cậu ta như không chạy ý, người gì mà khỏe như trâu!

” Thôithôi.. không chạy nữa, cậu khỏe như anh Trư á”. Vừa nói tôi vừa đưa tay lên ra dấu hiệu stop.

“Trường cậu khỏe lắm, yếu như mèo...Lêu..lêu...”. Lại chế nhạo tôi, không biết động tác này tôi đã thấy bao nhiêu lần rồi đó.

Cả hai đều về chỗ ngồi thân quen, vừa mới đặt mông xuống ghế thì cũng là lúc tiếng trống vang lên. Sau khi sinh hoạt 15 phút đầu giờ thì tất cả đều đi vào giờ học. Mở đầu ngày mới là môn học Lịch sử-một môn học được xem là môn ru ngủ nhưng tôi lại khá là yêu thích nó. Chợt nghĩ là hôm qua do mệt quá nên chưa học bài cũ, à mà cũng may, có điểm rồi lo gì chứ!

“Cả lớp lấy giấy ra kiểm tra 15 phút!”

What the hell? Cái gì vậy chứ? Sao lại kiểm tra. Giọng cô Loan vang lên khiến tôi như chết sững đó luôn. Làm sao bây giờ, tôi chưa học trong khi nội dung hôm trước thì nhiều vô số kể. Liếc mắt qua Huy, thấy cậu ấy đã lấy giấy ra làm bài nhưng dưới học bàn là.....tài liệu. Cũng đúng thôi! Môn này có bao giờ cậu ta học đâu, từ kiểm tra một tiết đến kiểm tra học kì đều vậy mà. Đúng là thánh tài liệu!. Nhưng tôi?Giờ tôi biết làm sao bây giờ? Cô giáo đã ghi xong đề bài lên bảng và đang ngồi bấm bấm cái điện thoại, mọi người ai ai cũng đã làm bài tuy là có sách dưới học bàn. Đưa ánh mắt cầu cứu khắp nơi, ai ai cũng chỉ chỉ vào cuốn sách, tôi hiểu ý họ là bảo tôi gian lận nhưng...nhưng mà tôi sợ.Bỗng Huy ghé sát lại tôi, nói nhỏ:“Không làm là ăn trứng đó con”. Từ khi đi học tới giờ tôi chưa bao giờ ơ ngỗng cả, mà giờ nghe cậu ta nói vậy tôi cũng hơi sợ. Bàn tay đã bắt đầu lật từng trang sách, vừa làm vừa ngước mắt lên nhìn cô. Cũng đúng thôi! Lần đầu làm việc gì ai mà không sợ, lo lắng chứ!

Cuối cùng sau những phút giây căng thẳng, thoi thóp, con mắt cứ đảo lên đảo xuống thì tôi cũng gỡ được cái trang định mệnh ấy. Bỗng tôi nghe thấy tiếng cười khúc khích bên cạnh. Hừ! Biết ngay là tên Huy kia!Tôi lườm cậu ta một phát rồi tiếp tục với công việc“gian lận”ấy. Vừa cúi cúi vừa ngước lên xem cô. Phù! May quá cô còn đang chăm chú vào chiếc điện thoại.

“Tôi mà biết anh chị nào gian lận thì đừng trách”

Trời ơi! Tim tôi suýt rớt ra ngoài! Cái tên trời đánh đó làm tôi suýt chết vì sợ. Hắn ta dám nói ngay sau gáy tôi.“Tha cho tôi đi”. Tôi dùng ánh mắt nói để cho cậu ta hiểu. Lại nữa! Cậu ta lại cười. Thật không thể hiểu nổi sao Huy cứ suốt ngày cười và cười. Tôi hỏi thì cứ bảo là“Một nụ cười bằng vạn thang thuốc bổ”

Không suy nghĩ gì nhiều nữa, tôi tiếp tục với công việc của mình, tại tên đó mà bài của tôi mới chỉ mới được một nửa. Tập trung cao độ thôi!

“Thu bài”.Giọng cô giáo cất lên. Cuối cùng đã xong, hết thời gian cũng là lúc tôi đặt dấu chấm hết bài. Số tôi còn may mắn! Lúc này cả lớp cứ nhao nhao lên, An Nhiên đứng dậy đi thu bài, bọn trong lớp thì cứ nhìn tôi mà cười. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi đỡ tài liệu nên mới vậy. Đúng rồi! Đây là lần đầu tiên tôi thực hiện câu khẩu hiệu của lớp:

”9A đoàn kết đoàn kết đại đoàn kết

Tài liệu tài liệu gỡ tài liệu”.

4. Chương 4: Sinh Nhật

Thời gian cứ thế mà trôi, chả mấy chốc mà đã tới 17/10 rồi, vậy là chỉ còn 7 ngày nữa là sẽ sinh nhật Huy. Nhưng điều làm tôi đau đầu là không biết nên tặng quà gì cho cậu ấy đây.

Chà! Hôm nay trời lạnh thật, cái giá rét của Hà Nội khiến hai đôi bàn tay tôi cứ xuyết xoa vào nhau mãi. Một mình lang thang trên hè phố, không khí của buổi sớm mai thật dễ chịu, trong lành biết bao chứ không ồn ào tấp nập với hàng xe cộ dài từ đầu đường đến cuối đường. Có thể nói đây là nơi thuộc Thủ Đô nhưng nó có vẻ giống như là một làng quê yên bình.Một ngày mới lại bắt đầu.Mặt trời không còn dần dần hiện lên sau mấy dãy nhà cao tầng và bắt đầu chiếu ánh nắng dịu nhẹ của buổi sớm mai nữa mà thay vào đó là những áng mây u ám.

Cả một khoảng không rộng lớn đang từ từ chuyển sắc.Nhưng nó trở nên nhẹ và trong, mát rượi, kích thích vào từng thớ thịt, khiến con người ta cảm thấy khoan khoái lạ thường. Bên dưới kia, hàng cây xanh cũng vừa tỉnh giấc, đang khẽ rung mình. Trên những chiếc lá ướt đẫm hơi sương là những chú sâu còn ngái ngủ,

khẽ cuộn tròn người trong lá chưa chịu chào đón bình minh. Những chú chim chăm chỉ hơn đã dậy từ rất lâu và đang cất lên những khúc ca chào đón ngày mới. Theo tiếng chim ca, những tia nắng vàng tươi cũng bắt đầu nhảy múa hát ca trên những con đường. Thật đẹp, thanh bình, trù phú đúng không? Chính vì thế tôi rất yêu nơi này dù nó là một trong những xóm nghèo của Hà Nội.

Một mình cứ thế mà đi, vì hôm nay là chủ nhật nên tôi không sợ muộn học. Từng cơn gió lạnh thổi vù vù trên đường phố. Tôi đi qua những nơi quen thuộc nhất, nơi đã có những kỉ niệm đẹp của tôi. Đây là chiếc xích đu lần đầu tiên tôi ngồi chơi nó. Kia là nhà bóng nơi tôi và Huy thường chơi đùa với nhau rất vui vẻ. Con bên đó là vườn khoai là nơi 9A chúng tôi từng đi ăn trộm. Mỗi nơi đều là những mảnh kí ức tuyệt đẹp với tôi. Hôm nay đi xa hơn mọi khi, bất chợt tôi dừng lại tại một con chợ nhỏ. Lúc trước tôi có thấy nó nhưng chưa bao giờ vào cả, vì tính tò mò nên tôi vô đó luôn.

Khu chợ này không tấp nập, đông vui như các khu chợ trung tâm. Nhưng các mặt hàng ở đây thì tôi thấy khá là đẹp và vừa mắt đặc biệt là giá cả rất phù hợp với túi tiền có hạn của tôi. Tôi đi tham quan một vòng, thực sự tôi rất thích con chợ nhỏ này, nhất định tôi phải kêu mẹ với rủ Huy tới mới được. Đang đi bỗng đôi chân tôi dừng lại tại một gian hàng nhỏ, ở đây có các mặt hàng thật đẹp. Bỗng tôi thấy một chiếc khăn đan bằng len màu trắng đen, trông cũng đẹp !

“Bác ơi, bác lấy cho cháu chiếc khăn này với ạ!”

Cầm chiếc khăn ngắm nghía bỗng tôi nhớ đến Huy, hay là.....Đúng rồi! Tôi sẽ tự tay đan cho cậu ấy một chiếc khăn như vậy. Vội mua mấy cuộn len với qua đan, tôi đi về nhà với niềm vui. Dù tôi hiện tại không biết đan nhưng sẽ nhờ mẹ! Vừa đi vừa hát vang!

Ngày hôm sau, vẫn như bao hôm khác tôi cùng Huy vẫn cùng nhau đến trường. Nhưng chỉ có điều là mấy hôm nay cậu ta như kiêu bị gì á! Không còn trêu chọc hay phá đám tôi gì nữa. Nhiều lúc tôi tự hỏi xem mình có bình thường ko vì lúc cậu ta trêu thì bực mình, còn không trêu thì nhớ.

” Có biết chuẩn bị là ngày gì không hả”. Cậu ta vừa hỏi vừa đứng trước mắt tôi mà cười

“Ngày gì chứ? Nói xem nào!”. Dù trong thâm tâm vẫn biết là ngày mà cậu ấy muốn nói nhưng tôi vẫn giả bộ mặt ngu ngơ.

“Không nhớ thật hả?”. Lúc này mặt Huy dường như đang lại hơn, giọng nói trở nên hơi.....

” Là ngày gì mà tôi phải nhớ chứ? Bực mình! Trời ơi! Tôi phục tôi quá! Biết mình diễn kịch hay và sâu thế này tôi đã đi làm diễn viên nhí từ lâu rồi. Trong lòng tôi hiện giờ đang rất muốn hét lên rằng” Là sinh nhật cậu chứ gì? Tôi đã chuẩn bị một món quà ưng ý lắm!!”. Nhưng thôi, cố nén dòng cảm xúc lại, tôi vẫn giữ bộ mặt điềm tĩnh.

” Gợi ý nha đó là ngày gì mà....”

“Thôi! Dù gì cũng chỉ là một ngày bình thường thôi mà! Có gì mà phải gợi với chả ý. Thôi đi vô lớp”

Chưa để cậu ấy nói hết cậu thì tôi đã cắt ngang câu nói ấy. Không biết Huy có giận tôi không nữa? Vừa mới nói xong, cậu ấy liền hậm hực bỏ đi, vội nhìn khuôn mặt đó, tôi thấy là sự tức giận, buồn bã. Không biết tôi làm vậy có đúng không nữa? Thôi kệ, sớm muộn gì cậu ấy cũng biết mà. Vội đuổi theo Huy nhưng cậu ấy gạt phăng tay tôi ra. Giận thật rồi!

Suốt cả buổi học Huy không phá tôi chút nào hết. Nhưng bây giờ hình như hai đứa chúng tôi đối chỗ cho nhau thì phải. Tôi cả buổi cứ ngồi kêu, gọi cậu ấy nhưng một câu đáp trả cũng chả có. Tranh thủ giờ ra chơi, tôi cứ lung lay cánh tay cậu ấy mãi

“Huy ơi!”

“Huy! Bảo cái nè”

“Huy đẹp trai ơi! Giận hả?”

“Thực ra thì tôi....”

“THÔI” Lần này thì không phải tôi cắt ngang mà chính là Huy. Nói xong cậu ta đi ra khỏi lớp. Chả nhẽ giận thật rồi sao? Chưa bao giờ tôi thấy tâm trạng của Huy như vậy! Thật đáng sợ.

Những ngày sau đó, Huy không đến chỗ tôi đi học nữa, tôi gọi điện thoại cũng không nghe. Lên lớp cứ bơ tôi, cứ mỗi lần tôi muốn giải thích thì cậu ta lại bảo:“THÔI”. Vậy thì tôi cung thôi, đã gọi là bí mật thì để cho kín vậy!

Thời gian cứ thế mà trôi, chả mấy chốc mà đã là 24 rồi. Chiếc khăn tôi đan giờ đây cũng đã xong, chỉ còn một vài chỗ nhỏ là hơi xấu xí ả. Vội đi ra đường mua giấy gói và hộp về để gói lại, ruột tự làm thì vỏ cũng như vậy cho nó ý nghĩa!Tối hôm đó, thuyết phục mãi thì Huy mới chịu ra ” Vườn Thiên Đường”. Cái tên nghe thật lạ đúng không?Sở dĩ đây là nơi mà tôi và Huy đã đặt cho nó. Mọi người còn nhớ đây là đâu nữa không?Đúng! Là nơi mà chúng tôi đã gặp nhau, kết bạn với nhau. Cánh đồng Bò Công Anh. Hiện tại gió đã nổi lên mạnh hơn khiến tôi phải ôm lấy thân mình. Chiếc áo gió mỏng manh của tôi không thể kháng cự lại với sức mạnh của cơn gió này. Hừ! Tên đó đúng là không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết trơn ả! Rốt cuộc là đang chết chỗ nào chứ?

“Kêu ra đây làm gì?”

Trời ơi! Tôi giật bắn cả người!Làm gì mà cứ như ma, thoát ản thoát hiện.

” Giận sao?” Vừa nói tôi vừa lay lay tay Huy.

” Không có chuyện gì tôi về”. Đúng lúc cậu ta định quay đi thì tôi giữ tay lại.

” Nè! Làm gì vậy chứ?”

” Về!”

Sao từ bao giờ mà Huy lại lạnh lùng thế chứ? Thôi tôi quyết định không dấu nữa, nhìn thấy cậu ta như vậy tôi hận không thể cho một dép vào cái mặt đáng ghét kia.

“Nè! Bộ cậu tưởng tôi quên sinh nhật cậu thật hả?”

“Hửm?”. Rốt cuộc bây giờ thì cậu ta cũng quay lại mà nói chuyện

“Trời ơi! Sao cậu ngốc vậy hả? Tôi có phải là người mà đến sinh nhật bạn mà không nhớ chứ! Bực mình ả! Coi nè, để chuẩn bị quà cho cậu mà tôi ”hư” hết cả bàn tay rồi đây này. Làm như vậy để cho cậu bất ngờ thôi đồ ngốc”. Vừa nói tôi vừa xòe bàn tay của mình ra, đúng là để đan chiếc khăn này, tay tôi đã bị phỏng.

“Thật hả? Cậu chuẩn bị quà cho tôi sao? Hihhi biết ngay mà. Đầu qua?” Vừa nói cậu ta xòe bàn tay mình ra như con nít đòi kẹo vậy.

“Nè”.

Nói xong tôi đưa cho Huy hộp quà mà tôi đã mất 1 tuần để làm nó chứ không phải là món quà làm vội gì hết đâu. Mỗi tối sau khi học bài xong, dành 2 tiếng để đan nó, có khi tôi đã ngủ gục luôn. Mở hộp quà, lấy chiếc khăn ra. Mặt cậu ta giờ đây đã tươi hơn rồi, quàng chiếc khăn ấy lên cổ mình.

” Xấu thế!”

” Xấu thì đưa đây”

” Ngu gì chứ!Lêu...lêu.....” Nói xong cậu chạy một mạch lên phía trước

Đã gần một tuần rồi tôi chưa thấy động tác này với nụ cười ấy. Thực sự rất nhớ! Thấy vậy tôi liền chạy theo cậu ấy. Lại một lần nữa, tại đây chúng tôi lại có những giây phút vui vẻ bên nhau. Là một sinh nhật rất đặc biệt với tôi và Huy. Dưới ánh trăng mờ ảo kia, có hai cô cậu học sinh đang vui đùa, chạy tung tăng. Mong Thượng Đế có thể phù hộ cho họ luôn là những người bạn tốt nhất của nhau. Chiếc khăn pháp phối trong gió, thoát ản thoát hiện dòng chữ :BFF

5. Chương 5: Cuối Năm Thật Bận Rộn!

Những tia nắng bắt đầu của mùa hè chiếu xuống mặt đất, vạn vật cũng có sự thay đổi rõ rệt. Cây cối giường như cùng gồng mình lên để chống chọi lại cái nắng ghê gớm trong thời gian sắp tới. Tiếng ve kêu râm ran suốt đêm hè. Những chú ve cứ ca lên những bài ca chào đón mùa hè mà không bao giờ ngừng. Dù bạn có đến bất kì một góc ngách nào, bạn cũng có thể nghe thấy tiếng ve kêu. Những chú ve còm cõi, kêu đến khi kiệt sức mà chết đi. Cuộc sống của chúng tuy ngắn ngủi nhưng lại đem lại niềm vui cho mọi người. Mỗi sáng sớm, khi vừa mở mắt, ta đã nghe tiếng ve kêu râm ran. Ve kêu nhiều quá đôi khi làm ảnh hưởng tới con người, nhưng không có tiếng ve thì chưa phải là ngày hè. Sân trường tôi, những đóa phượng bắt đầu chớm nở trên những tán lá xanh mướt báo hiệu mùa hè đã đến. Lớp 8A chúng tôi rất háo hức cho kì nghỉ hè này, nhưng điều khó khăn cả lớp phải trải qua chính là kì thi học sinh giỏi và thi học kì.

Tôi và Huy cũng vậy, dạo này cậu ấy thường xuyên đến nhà và cùng tôi học bài. Về vấn đề học kì thì tôi không lo lắm, chỉ lo mỗi môn Toán thôi! Trong thời gian này tôi tập trung cao độ cho môn Văn vì đó là môn học tôi sắp sửa thi học sinh giỏi. Còn Huy thì ngược lại hẳn tôi, cậu ấy thi Toán. Ngoài thời gian học cho mình thì Huy kèm tôi học toán còn tôi kèm cậu ta học Văn.

“Nè! Bài toán dễ thế mà cậu làm như vậy hả? Làm lại nhanh lên!” Vừa nói cậu ta lấy tay cốc vào tôi rõ đau nhưng tôi không dám phản kháng dù sao đó là “thầy giáo nhí” của tôi, hơn nữa mẹ mà biết là chết. Đành chịu một cục tức mà làm bài.

” Bài này chỉ mới nâng cao chút thôi sao lại tịt thế này! Làm tiếp.”

“Trời ơi! Chịu động não chút đi.”

1 tiếng sau.....

“Lớp 8 rồi mà còn viết sai chính tả hả?” Lần này tôi cũng trả thù lại cậu ta bằng cách y chang lúc nãy, giờ tôi mới biết gõ lên đầu người khác có cảm giác khoái thật.

“Rốt cuộc cậu viết văn hay là viết truyện cười vậy ” . Phải nói là Huy viết văn cực kì tệ luôn. Thử nhé, đề văn là chứng minh câu nói “Một nhà nghệ sĩ chân chính phải là nhà nhân đạo từ trong cốt tủy ” mà cậu ta viết:” Trong tất cả nhận định mà em đọc, em thích nhất là câu“Một nhà.....cốt tủy”. Đúng là như vậy, công việc của một nhà nghệ sĩ cũng như là một bác sĩ, đều phải biết trong tủy của con người chứa gì. Để từ đó nghệ sĩ mới viết được bài văn hay...”. Mọi người thử hỏi như vậy có tức không chứ!

Giờ đây, mỗi khi đến lớp là tất cả mọi người đều phải học nghiêm chỉnh. Chắc là ba mẹ ai cũng bảo:“Nếu con cuối năm đạt thành tích cao, ba mẹ sẽ cho con đi du lịch” thế nhỉ. Nhưng mẹ tôi thì lại khác, mẹ bảo tôi cô gắng học hành cho thật tốt rồi mẹ sẽ thưởng nhưng tôi học không phải vì phần thưởng ấy, tôi học vì để cho mẹ an tâm và vui lòng thêm thôi. Không khí lớp học giờ đây thật tĩnh lặng, trầm lắng chứ không phải là những giọng nói, phá phách như ban đầu. Nhưng ai ai cũng phải chịu vì sau kì thi quan trọng này chúng tôi sẽ được vui chơi thỏa thích.

Hôm nay là ngày mà tôi lo lắng nhất. Phải! Chính là ngày mà chúng tôi thi học sinh giỏi cấp thành phố. Ai nấy đều lo lắng nhưng cái tên Huy kia vẫn cứ nhớn nhợ, chả có lấy một thái độ là lo lắng gì hết. Hỏi thì cứ bảo là lo gì, lo mà xấu đi à! Đôi lúc tôi ước được như cậu ấy, chả lo lắng gì trước mọi việc. Trước khi đi thi mẹ đã nấu cho tôi một bữa ăn tuy không cao sang nhưng thật là ngon, xong xuôi mẹ lại đưa cho tôi một lá bùa may mắn bảo là mẹ vừa xin trên chùa. Tuy tôi không tin vào mấy chuyện may mắn ấy nhưng cũng cầm cho mẹ vui.

Bước vào phòng thi, tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, rồi vào chỗ như số báo danh của mình. Giám thị đã bắt đầu phát đề. Tôi bắt đầu đọc chúng. Trời! Sao khó vậy chứ? Đó là câu thốt lên đầu tiên khi tôi nhận được đề. Lớp 8 mà sao lại khó vậy? Không nghĩ ngợi lung tung nữa, tôi bắt đầu vạch ra từng ý để viết. Không khí trong phòng thật căng thẳng, ai cũng cúi mặt mà làm. Năm bài văn mà chỉ có 120 phút, tôi cứ viết mà không có thời gian để thở luôn. Hai tiếng ngắn ngủi trôi qua, tôi không ngờ thời gian lại trôi nhanh đến vậy. cũng may là bài cuối tôi kịp gói lại nên vừa đánh trống là tôi cũng đặt dấu chấm hết bài. Cảm giác giờ đây như tổng được một gánh nặng đi . Dù vậy nhưng tôi cũng khá lo về bài làm của mình, lỡ trật thì mẹ sẽ buồn vì tôi lắm. Bất chợt tôi nhớ đến Huy, không biết cậu ấy làm có ổn không nhỉ? Nghĩ bụng tôi liền

chạy vội khỏi phòng thi, ra sân trường tôi thấy cậu ta đang đứng dưới gốc cây bàng, tôi chạy tới đó đập vai và hỏi:

“Ê! Làm bài được không?”

“Xí! Còn phải nói, tôi làm lúc nào chả được. Không khoe thủ khoa luôn chứ!” Lại kiêu ngạo nữa rồi! Lúc nào cũng vậy, chả lo lắng gì hết.

“Mà cậu làm ok chứ” Huy hỏi lại tôi.

” Tôi.....”

“Thôi! Nhìn cái mặt thì tôi cũng biết rồi, chắc lại làm không được chứ gì?” Tôi chưa kịp nói xong thì cậu ta đã nhảy xồm vào mồm tôi mà nói.

” Hừ! Cậu!”

” Thôi! Đi ăn mừng vì thi xong đi, để tạ lỗi hôm nay tôi mời ok không?”

” Được á! Đi thôi nào!” Vừa nói tôi kéo tay Huy đi thật nhanh, lúc nào cũng vậy, chỉ cần tôi buồn là cậu ấy lại mời tôi đi ăn kem. Giống như một phép màu vậy, ăn xong là tôi hết chán, hết buồn luôn.

3 ngày sau.....

Sáng nay, ai ai trong lớp cũng đều háo hức. Vì sao ư? Đơn giản vì hôm nay là ngày mà thông báo kết quả kì thi vừa rồi. Mới sáng sớm, lòng tôi đã nôn nóng vô cùng nhưng nhìn cái tên bên cạnh tôi thì cứ nhón nhơ và bảo rằng chắc chắn sẽ được thủ khoa. Tôi mong thật cho biết mặt. Vừa chỉ mới ra chơi, thầy An đã đi dán kết quả tại bảng tin, nên tôi vội lôi cả Huy xuống để xem. Học sinh đông như kiến, dò mãi tôi mới vô được. Để xem nào! Rốt cuộc tên tôi ở đâu chứ? Đang dò bỗng tôi thấy tên Trần Hoàng Minh Huy, vội đưa tay sang hàng điểm số. Cái gì chứ? 19.75/20 sao? Thủ khoa sao? Không thể nào! Chắc là nhiều tên như thế! Tôi vội xem lại đúng là chỉ có mỗi tên ấy thôi. Nhìn sang Huy, tôi thấy cậu ta cười còn tươi hơn cả hoa, nhìn tôi có vẻ đắc chí lắm chứ.

Vội nghĩ đến mình, tôi vội tìm tên. Dò mãi. À! Đây rồi! Đưa ngón tay trái sang bên phải. Tôi không thể tin vào mắt mình nữa! Tại sao? Tôi làm như vậy mà được.....Giải Nhất! Tôi không thể kiểm soát được cảm xúc của mình mà hét lên rồi ôm Huy ngay giữa hàng trăm con mắt khác. Vừa ôm tôi vừa hét: ” Tôi đỗ rồi! Giải nhất luôn đó!”

Sau khi sự kiện ra, tôi mới thấy có rất nhiều ánh mắt đang nhìn tôi, tôi là diễn viên hay sao chứ? Vội đứng tách người cậu ấy ra rồi lôi lên lớp. Vừa lên đến nơi, tôi thấy ai cũng mừng rỡ, mọi người đều thi đậu hết. Quả thực là công sức của cả lớp bỏ ra thực không uổng. Giờ chỉ còn kì thi học kì nữa là nghỉ tết ga. Nhưng kì thi này tôi không lo cho lắm vì chỉ kiểm tra lại các kiến thức đại trà thôi. Tôi vui lắm. Chạy về báo tin cho mẹ, mẹ cười và ôm tôi vào lòng, vuốt ve mái tóc tôi mà nói:” Con yêu! Con giỏi lắm”. Thoáng tôi thấy trên môi mẹ là nụ cười thật tươi mà lâu lắm rồi chưa có.

6. Chương 6: Những Giây Phút Vui Vẻ-ngỉ Hè

Hôm nay, một buổi sớm ban mai thật là đẹp. Từ phía đằng đông ông mặt trời từ từ nhô lên chiếu muôn vàn ánh hào quang xuống trần gian, gió vẫn nhẹ nhàng thổi. Những ngôi sao trên bầu trời thức dậy muộn hời hởi chạy trốn khỏi ánh nắng chói chang của ông mặt trời. Từ trong các hẻm nhỏ, vài chiếc xe ba gác ịch ịch chở hàng ra chợ. Xe nào xe nấy đều được chất cao hàng hóa... Trên lề đường khách bộ hành thả bước chân chậm chậm như đang hít thở không khí trong lành của buổi ban mai.

Thật không hiểu nổi, sáng nay Huy bị gì mà mới 6h sáng đã đến mà lôi tôi đi học, trong khi 7h30 mới đánh trống cơ mà. Nhưng dù sao hôm nay tâm trạng của tôi rất chi là vui. Vì sao ư? Hôm qua, tất tật tất các môn học đã thi xong, ai nấy cũng làm bài tốt hết, tôi cũng vậy. May mà nhờ có ông kia mà toán tôi đã làm được hết bao gồm cả bài cuối cùng. Ngày hôm nay về sau là xả thôi.

Cùng nhau bước vào sân trường, một không gian thật yên tĩnh nhưng thật là huyền ảo bởi làn sương mù. Rất ít khi mà tôi có thể quan sát trường vào buổi sáng sớm thế này. Tiếng mấy chú chim non hót nghe thật thanh, thật trong nó giống như một điệu nhạc chào mừng ông mặt trời thức dậy vậy. Những lá cây rung rinh trước gió như reo vui khúc hát bình minh. Cả sân trường nổi lên màu đỏ của gạch bó mới lát xong, những ô vuông nhỏ nhắn nhìn từ xa đẹp thật. Bác bảo vệ mở chìa khóa cổng và đang bắt đầu công việc quét dọn của mình trong sân trường. Trên mỗi lá bàng, hạt sương sót lại từ đêm hôm qua vẫn còn tàn dư. Không gian thật đẹp và thoáng đãng, khiến lòng tôi vô cùng dễ chịu.

“Nè! Sáng hôm nay đẹp không?” . Đang tận hưởng những phút giây yên bình của thiên nhiên ban tặng, bỗng có một giọng nói phá vỡ đi sự tận hưởng đó.

” Đẹp! Tôi không ngờ luôn đó”. Vừa nói, tôi nhắm mắt lại để những làn gió mát rượi thổi tạt vào mặt.

” Vậy mà sáng nay có ai bảo là đến sớm để chơi với ma cơ đấy!”.

” Ai bảo chứ? Mà đi thôi, cứ đứng đây mãi”. Nói xong tôi kéo tay Huy đi, chứ cứ ở đây một lúc nữa không khéo tôi bị chọc tức chết mất.

Ông mặt trời ngày càng nhô cao hơn, thay bằng sự tĩnh mịch ban này là một không khí thật ồn ào, náo nhiệt bởi những “quỷ vương học đường”. Và dĩ nhiên, lớp 8A chúng tôi cũng thế. Quảng thời gian vừa qua, lớp đã dường như đổi thay bởi các kì thi, vì ai nấy đều lo mình sẽ ở lại lớp. Thứ nhất sẽ bị ba mẹ đánh đòn và quan trọng là không được học cùng nhau. Nhưng hiện tại thì khác. Đúng là vượt qua mọi sóng gió, ta lại trở về như xưa. Không yên tĩnh. Không ngoan ngoãn, Không học hành nữa. Mà thay vào đó là sự náo nhiệt, vui tươi, sách vở thì quăng tứ tung, đĩa thì xé vở làm máy bay, đĩa thì vo lại từng cục rồi lấy dây chun bắn nhau. Còn tốp ngoan nhất là ngồi đọc truyện, nghe nhạc, lướt face, tán gái. Tôi bình thường là một học sinh ngoan ngoãn, không bao giờ có khái niệm ăn quà vặt hay làm việc riêng, cả năm học chỉ giữ tài liệu duy nhất một lần. Nhưng giờ đây thì.... tôi hoàn toàn khác. Có thể nói là thời gian và không gian có thể thay đổi được bản chất con người.

Một tờ giấy, 2 cái bút, 10 ngón tay, tôi và Huy bắt đầu trò chơi yêu thích-Caro. Đánh hì hục từ nãy tới giờ mà tôi mới thắng 2 ván còn cậu ta thì 7 ván rồi. Hằng ngày cậu ta ăn gì mà chơi giỏi dữ vậy chứ.

” Hahaha! Thắng tiếp rồi nhá”.

” Lêu..lêu. Đúng là Trang ngốc”

” Oh year! Tổ thắng 10 ván rồi, chiều nay cậu bao tớ ăn kem đi, hahaha”

Sao hôm nay xui vậy nè, bình thường tôi đánh vẫn thắng mà sao hôm nay thua thê thảm vậy nè. Còn nữa, túi tiền tiết kiệm của tôi, tích góp hơn tháng trời mà mới chỉ được 95.000đ, chắc chiều nay bay hơi quá. Bực mình không chơi cái trò này nữa, tôi và Huy gia nhập đội “bắn giấy”. Tìm một cái giấy chun, tôi bắt đầu bắn. Nhìn thấy tên kia đang hì hục kiếm giấy, tôi nhắm và bắn ngay vào mông .

“A! Đứa nào?”. Nói trong sự tức giận và đau đớn, Huy ngẩng cao cái đầu lên.

” Đứa này nè! Lêu....lêu...” . Vừa nói tôi vừa làm cái động tác trẻ con mà hằng ngày cậu ta đều chế nhạo tôi, cho biết cái cảm giác đó là gì.

“Đồ Trang thú! Cậu chết với tôi.”

Nói rồi, Huy tìm một cái giấy, bỏ giấy vào rồi bắt đầu bắn tôi. Vì đang lo chế giễu nên tôi bị trúng ngay phát đầu tiên. Sao đau vậy chứ? Thảo nào lúc này mặt cậu ta khó chịu vậy, không ngờ có một mẩu giấy nhỏ mà đau dữ quá. Không thể để cho cái lưng yếu đuối phải chịu oan ức, tôi bắt đầu vo giấy mà bắn cái tên đang cười nhe răng kia. Tôi trúng rồi đến lượt cậu ta trúng, tuy cả hai đều đau nhưng miệng thì “cười toe như hoa mười giờ” vậy. Tôi mới hiểu cảm giác được vui chơi với bạn bè là thoải mái biết nhường nào. Sau hơn một hồi “bắn đạn” say sưa và gay gắt, tôi tìm đến bàn An Nhiên mà ngồi tám, trong khi cậu ta vẫn chơi được với cái đám thằng Khang Còi. Hôm nay thật thoải mái biết bao. Được vui chơi thỏa thích, thầy cô không ai vào dạy. Lớp cứ thế mà quây đến chiều. Sở dĩ như vậy là vì lớp tôi ăn bán trú cả lớp. Tuy nhà tôi không đủ điều kiện nhưng mẹ vẫn bắt tôi ở lại vì buổi trưa mẹ cũng ở lại nhà hàng, sợ không ai chăm sóc tôi. Ra về, đúng như tôi dự đoán, tiêu hao mất 80.000 tiền kem cho tên kia trong khi tôi không ăn ly nào. Cứ thế này chắc tôi cháy túi mất

Thời gian cứ thế mà trôi, ngày tổng kết đã đến, trong tay mỗi đứa đều là tập giấy khen và phần thưởng. Trong lớp được thưởng nhiều nhất là Huy, vì vừa được điểm tổng kết cao nhất khối với điểm trung bình 9,6 và còn cái giải thủ khoa nữa. Tiếp đến là Nhiên và sau đó mới đến tôi. Nghĩ thầm trong bụng mẹ nhất định sẽ rất vui mừng. Tiếng trống cuối cùng của năm học vang lên, tất cả các lớp đều chạy ủa ra, riêng lớp 9A chúng tôi vẫn kiên trì ở lại. Để làm gì chứ? Lên kế hoạch để đi chơi. Sau hơn 30 phút thảo luận thì chúng tôi đã quyết định sẽ đi vào ngày 7/6 tới Nha Trang trong vòng 4 ngày. Cô giáo cũng đã đồng ý đi cùng và nhà tài trợ lần này không ai khác mà chính là bác Nga-mẹ của Huy. Phải chăng bác ấy làm như vậy để bù đắp cho con mình những phút giây vui vẻ. Tôi đã từng nói chuyện với bác ấy, cũng là do công việc thôi, chứ thật ra bác và bác trai yêu Huy lắm chứ bộ. Chỉ là do công việc mà thôi!

Trên đường ra về, tôi háo hức tới ngày đi chơi vô cùng. Quay lên nói với Huy:

” Nghỉ hè nhưng nhớ tới chơi với tôi đó”

” Biết rồi má”

” Hìhìhi, má cảm ơn con yêu”

Con đường tràn ngập tiếng cười vui vẻ và hạnh phúc của đôi bạn trẻ, hoàng hôn đã chứng giám cho tình bạn thiêng liêng, cao đẹp, vĩnh cửu của họ.

7. Chương 7: Ôm

Nghỉ hè thật khiến cho tâm hồn bao học sinh phải phấn chấn, thích thú. Không phải dậy từ lúc 5, 6 giờ sáng, không cần phải thức khuya dậy sớm làm bài tập, không lo âu, nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng tôi thì lại khác. Kì nghỉ hè tôi chỉ mới tận hưởng chưa đến một tuần thì lần đùng ra ốm. Chẳng hiểu nổi vì sao vậy? Nằm trên giường bệnh, thấy mẹ phải lo, chạy đôn chạy đáo để mua thuốc, khiến lòng tôi đau lắm. Nghĩ đến những đêm trước, tôi sốt cao đến 39, 40 độ. Mẹ đã khóc, chạy ra ngoài lúc nửa đêm để mua thuốc, cháo và những vật dụng cần thiết. Tôi chỉ ước khỏi bệnh, không phải vì cho bản thân tôi mà là đỡ gánh nặng cho mẹ.

Từng ánh nắng chói chang, gay gắt cứ thế mà chiếu xuống. Nhìn qua ô cửa sổ, tôi thấy những hàng cây ven đường đang dần héo úa, trông có vẻ rất mệt mỏi. Từng dòng người qua đường ai ai cũng hối hả để tránh khỏi cái ánh nắng gay gắt, chói bỏng ấy. Gió thổi nhưng mang trong đó là gió nóng, khiến từng lớp da phải rất lên. Đang miên mang trong giấc suy nghĩ, bỗng nghe thấy tiếng mẹ từ dưới nhà vọng lên:

” Trang đang trên gác đó cháu, cháu lên đi”

” Vâng!”

Nghe cái giọng nói quen thuộc ấy cũng đủ cho tôi biết đó là ai. Có thể nói từ ngày tôi ốm đến nay đã là 5 hôm rồi, mà ngày nào Huy cũng đến hết. Tuy cậu ấy nói đến để chọc tức tôi, trù ẻo tôi nhưng tôi biết là Huy đang rất quan tâm tôi. Nhiều khi nghĩ lại, tôi cứ cười thầm một mình mà chẳng hiểu tại sao.

” Cạch”. Cánh cửa mở ra, Huy bước vào với một phong cách khá là bụi. Từ trên đến cuối đều là một màu đen y chang xã hội đen vậy!

” Hề nhô bạn hiền”. Vừa nói cậu ta giơ tay lên chào, miệng thì cứ cười suốt trông có vẻ rất vui, trong khi tôi....

” Nhô nhô cái bô gì, không thấy tôi đang liệt giường thế này mà còn cười”. Tuy nói tôi có vẻ khá bức bối nhưng trong lòng thì đang rất rất là vui. Nhớ có lần tôi không thấy được nụ cười ấy mới 3 ngày mà đã khiến tôi phải nhớ nó. Lạ thật!

” Ui....ui...thương thế....! Náo lại đây tôi hôn cái nào!” . Vừa nói Huy vừa xoa đầu tôi còn....còn.....ghé cái miệng đang cười tươi ấy gần mặt tôi nữa chứ. Trời ơi! Cậu ta đang làm cái gì vậy chứ? Tôi không phải trẻ con.

” Thôi ngay đi!”. Nói xong tôi còn khuyến mãi cho cậu ta một cái cốc trên đầu khá là nặng. Cho chừa cái tội lăng xăng như thằng điên

” Úi! Làm gì vậy chứ? Tôi đùa cậu tí thôi mà!”.

” Hehe ai bảo đùa dai”

” Thôi không đùa nữa. Như nào rồi, tình hình là đã khỏe chưa?”. Nói xong, Huy áp tay vào trán tôi khiến cho mặt tôi khẽ ửng hồng dù chuyện này đã làm rất nhiều rồi

” Khỏe rồi mà! Đến hôm đó thì khỏi cần bàn luận”.

Chắc ai ai cũng sẽ tò mò muốn biết về ngày hôm đó. Đúng! Chính là ngày mà chúng tôi cùng nhau du lịch tại Nha Trang mà cả lớp đã thống nhất với nhau. Chỉ còn 2 ngày nữa thôi là đến. Thú thực khi ốm nặng nhất, lòng thất vọng cứ nghĩ là sẽ không đi được nhưng bây giờ thì khác rồi. Tuy là chưa được khỏe lắm nhưng còn những 2 ngày nữa lặn. Tha hồ mà bồi dưỡng sức khỏe.

” Nè Huy! Hát cho tôi nghe!” Chán tôi chẳng biết làm gì cả, nghĩ đến cậu ta sở hữu một giọng hát khá là hay, một ý nghĩ đã chợt đến trong đầu tôi.

” Sao bảo tôi là hát dở mà giờ cậu hát? ”. Quả thực là tôi đã từng nói như vậy. Một phần là ghen tị, phần còn lại vì để trả thù vì cậu ấy cũng toàn kêu tôi như vậy

” Thôi mà! Hát đi!”. Nín nín rồi giật giật cánh tay cậu ấy với một gương mặt tôi nghiêm nhất có thể.

” Được rồi”. Nói xong, Huy bắt đầu cất lên những tiếng hát với âm điệu quen thuộc:

” Sau tất cả mình lại trở về với nhau

Tựa như chưa bắt đầu, tựa như ta vừa mới quen

Sau tất cả long chẳng hề đổi thay

Từng ngày xa lìa khiến con tim bồi hồi

Và ta lại gần nhau hơn nữa...”

Đó chính là bài hát mà hiện tại tôi yêu thích nhất. Sau tất cả của ERIK ST. 319. Đúng là người bạn tốt nhất của tôi. Tôi thích nghe bài gì, ăn gì, làm gì cậu ấy đều biết cả. Tôi thật hạnh phúc khi có một người bạn thấu hiểu như thế. Chìm lặn trong giọng hát im dịu ấy, tôi phải thừa nhận rằng cậu ấy hát hay thật, gấp mấy lần tôi luôn đấy chứ. Thảo nào nghe tôi hát chệch dở là đúng rồi.

” Nè! Tôi hát hay chứ?” Hát xong, chưa kịp nhận xét thì cậu ta đã cốc ngay một cái lên cái đầu thân yêu của tôi

” Hay con khỉ. Như bò rống”. Tuy trong lòng tôi khen ngợi giọng hát ấy vô cùng nhưng khi nói ra thì phải khác, cho bõ tức vì cú cốc ấy

” Cái gì chứ?”. Lúc này Huy đã đứng lên trông có vẻ hơi..... bực thì phải?

” Hát như ngỗng ru con”. Mặc dù thấy cậu ấy như vậy nhưng tôi vẫn muốn trêu tiếp, cho hiểu cái nỗi khổ bị nói là như vịt kêu, ngỗng ru, chó sủa là như thế nào!

” Cậu! Cho cậu chết!”. Nói xong, Huy đã nhảy xồm lên giường đang nằm mà cù léc tôi.

” Hahahaha.....hahaa.....xin lỗi.....haha...”. Cười cho đến đau bụng, rặn mãi mới có thể thoát lên những từ ngữ ấy, nhưng vô tác dụng. Tôi sắp không chịu được nữa rồi

” Cho chết! Chưa xong đâu“. Bỏ ngoài lề nước mắt tôi đang chảy vì cười, cậu ta vẫn nhả tâm tiếp tục với”công việc vô nhân đạo” ấy

” Hahahah.....không.....chịu...hahah...nổi nữa....hahaha.....”

” Hahahaha.....”

Ngoài trời, ánh nắng vẫn tiếp tục chiếu xuống từng lè đường, mái ngói. Mặc kệ những chú chim đang ủ rũ trên vòm cây. Chả quan tâm tới những cô bác đang hối hả chạy về nhà với mồ hôi nhễ nhại. Chúng tôi vẫn cứ tiếp tục vui đùa cho đến tận trưa, khi thân xác tôi đã như “thân tàn ma dại”. Dù vậy nhưng trên đôi môi vẫn mãi là nụ cười, không hề có một chút mệt mỏi của ngày hè oi bức.

8. Chương 8: Chuyển Đi

Một ngày mới nữa lại bắt đầu. Tuy còn sớm nhưng ngoài con đường kia đã tấp nập người và xe cộ. Tiếng nói, tiếng nổ của động cơ xe đã làm náo động cả thành phố. Bên con đường nhỏ kia là hình ảnh bà Bảy đang dọn quán để bán đồ ăn sáng. Trên những vòm cây, từng chú chim thi nhau chuyền cành hót líu lo để chào đón một ngày mới. Và tôi cũng vậy, tôi đón tiếp sự khởi đầu của ngày mới cũng bằng một khúc ca:

” Thầm gọi người yêu dấu

Giờ này anh đang nơi đâu?

Có biết em u buồn mong anh hằng đêm từ bao lâu

Từng ngày dài mong ước

Người trở về đây bên em”

Có thể nói hôm nay tôi rất là vui. Vì sao ư? Đơn giản vì hôm nay chính là ngày mà tôi được đi chơi với lớp. Không biết trong thời gian không gặp mặt, chúng có thay đổi chút nào không, có quậy và nói nhiều nữa không. Ngồi một mình nghĩ đến chuyện đi mà tôi luôn chờ đợi kể cả khi sốt nằm trên giường là tôi cứ cười mãi. Mới 5 giờ sáng, tôi đã thức dậy và chuẩn bị những thứ cần thiết nhất. Vì chỉ đi có 2 ngày nên tôi chuẩn bị khá giản dị, nhưng mẹ thì lại khá lo cho tôi. Cứ mỗi lần tôi đi xa thì mẹ đều như vậy, lo lắng, quan tâm và chuẩn bị mọi thứ còn dằn dò tôi đủ kiểu. Có đôi khi tôi cũng phải bật cười vì sự ân cần đó. Dù gì cũng đã 14 tuổi rồi chứ đâu.

Loay hoay mặc quần áo để đi, bỗng mẹ tôi đứng ở dưới nhà và cất tiếng lên:

” Trang ơi! Huy đến rồi, nhanh lên con!”

” Vâng ạ! Con xuống đây rồi”.

Vừa đi vừa xắn ống tay áo mà mẹ vừa mới mua hôm qua, mới chỉ xuống cầu thang thôi tôi cũng đã phải thấy cái mặt đang nhăn nhó kia rồi. Làm gì mà khó chịu vậy chứ?. Vội xách chiếc ba lô mà mẹ đã gói gém cẩn thận lại, vội bước ra cửa.

” Con đi nhớ phải cẩn thận nghe chưa?”. Vừa nói mẹ vừa chỉnh lại trang phục cho tôi, còn bắt tôi cầm theo vỉ thuốc chống say xe mà lúc này tôi đã bị ép bỏ vào miệng 2 viên để khi về và uống.

” Dạ vâng! Con biết mà!”

” Gì cứ yên tâm đi ạ! Trang để cháu chăm sóc ạ!”. Không biết từ bao giờ mà Huy đã nhảy xồm vào cuộc nói chuyện giữa tôi và mẹ nữa không biết. Nghĩ bụng cậu ta còn chưa chăm sóc được bản thân nữa mà còn bảo là chăm sóc tôi.

” Ừm! Thôi 2 đứa đi kéo muộn”.

Chào tạm biệt mẹ xong, chúng tôi ra cửa và lên chiếc xe nhà Huy hơi đang dựng ở trước ngõ. Đến trường, đập vào mắt là hình ảnh những đứa bạn quý đang đuổi nhau rất vui vẻ, tôi liền chạy vội tới đó:

” Ê! Nhớ tôi không thế?”

” Ừa? Cậu là ai?”. Cái thằng Nguyên này đúng là.....Lúc nào nó cũng đùa được hết trơn! Nhìn cái mặt ngây thơ của nó mà khiến tôi không thể cầm lòng được luôn.

” Hề? Không nhớ hả? Vậy tôi đi đây”.

” Khoan, đùa tí thôi mà”. Cái này là giống cái gì nhỉ? À đúng rồi gây lưng đập lưng ông. Cứ tưởng nó không giỡn, ai dè còn cầm tay áo tôi mà giật giật ấy chứ.

Tôi cứ đứng đó cùng với mấy đứa bạn” buồn dưa lê, bán dưa chuột, bán dưa hấu”, cho đến khi cô giáo Thanh đến và bảo chúng tôi nhanh chân để cùng nhau xuất phát. Ra ngoài sân trường đã có 1 chiếc xe to

đùng chắc là vừa cho 28 đứa trong lớp. Từng người một được bác tài cất hành lí rồi vô chỗ ngồi của mình. Tuy đã uống thuốc chống say nhưng vẫn phải đề phòng lỡ có chuyện rủi ro, chính vì vậy mà tôi xin cô ngồi một bên cửa sổ. Kế bên tôi là Huy, lúc nào cũng vậy. Chúng tôi đi đâu cũng đi cùng nhau, ngồi ở đâu cũng ngồi với nhau. Rất ít khi thấy 2 đứa 2 nơi trừ lúc mà cậu ấy giận.

Bánh xe dần chuyển động rồi di chuyển, chả mấy chốc chúng tôi đã ra khỏi địa phương. Ngồi trên xe nào là hát, nói chuyện rôm rả cả lên. Không biết thằng Mạnh nó ăn cái gì mà sở hữu cái giọng kinh khủng vô cùng. Đã thế còn muốn hát nhiều bài nữa chứ. May mà cô bảo nó xuống nếu không chắc lỗ tai của những người còn lại chắc bị” tê liệt dây thần kinh tai” mất thôi. Hết tiết mục hát chuyển qua mục ăn uống. Nào là bánh kẹo đủ loại, trái cây, nước ngọt. Thời gian rong rã trôi qua, bởi lúc này tới giờ đã chơi hết sức nên lúc này ai nấy đều nằm ngủ. Đứa thì gác chân, kê đầu trên người đứa khác. Không phải tôi nói điều mà là giống cái trại tị nạn thật. Cảm thấy hơi mệt nên tôi đã dựa vào vai Huy ngủ từ lúc nào chả hay.

Chả mấy chốc, bánh xe dừng lại. Làm tội bác tài phải đi đánh thức từng người dậy kể cả cô giáo. Có khi cô còn say hơn trò ấy chứ.

Cùng nhau bước xuống xe, hiện lên trước mắt mọi người là một bãi biển Nha Trang thật là đẹp.

Một ngọn gió lạnh thoảng qua làm cho những cây dừa đung đưa .Sóng vỗ ào ào không ngớt trời đất vẫn yên tĩnh . Một vệt hồng xuất hiện lên ở phía chân trời, lớn dần cho tới khi rải thành một con đường hồng thắm , rạng rỡ từ đó đến chỗ chúng tôi .Mặt biển óng ánh màu hồng nhạt . Về phía cuối mặt trời xuất hiện .Những tia nắng ấm áp bắt đầu trải khắp mọi nơi. Cảm giác thật thanh bình và dễ chịu. Đi theo cô giáo về khách sạn cát đỏ, chúng tôi bắt đầu những phút giây vui chơi, vui vẻ.

Mình xin nói chút là truyện mình muốn trình bày cho thoáng nhưng không được. Mong có gì mọi người thứ lỗi nhé

9. Chương 9: Chuyển Đi Thật Là Vui 1

Sau khi làm theo hướng dẫn của các chú nhân viên khách sạn, chúng tôi vội cất hết hành lí vào phòng rồi chạy ủa ra biển. Phải công nhận ở đây thật dễ chịu, dù là mùa hè nhưng nắng không hề gay gắt, chứ không phải là tiết trời oi bức như ở Hà Nội.

Đặt bàn chân vào làn nước biển mát rượi, dang đôi tay và nhắm mắt lại, tôi tận hưởng những món quà quý giá mà thiên nhiên ban tặng cho nhân loại. Ước gì ở Hà Nội cũng có những nơi như thế này thì tốt biết mấy. Đang hưởng thụ những phút giây ấy, bỗng từ sau lưng có ai đập vào vai tôi :

- Ê! Làm gì như con điên thế? - Chả cần quay lại tôi cũng thừa biết chủ nhân của lời nói ấy là ai. Cái giọng đó dù bị viêm họng thì tôi cũng nhận ra là của Huy.

- Kệ tôi. Quan tâm làm gì.

- Thôi ra kia chơi! Cứ đứng như con tự kỉ thế! - Chưa để cho tôi phản ứng, cậu ấy đã kéo tôi ra ngoài kia. Vậy là cái quần ướt hết trơn rồi còn đâu.

Vừa ra tới đó, đập vào mắt tôi chính là hình ảnh lớp đang chơi rất vui vẻ với nhau nhưng quần áo, đầu tóc thì không còn chỗ nào là khô hết. Đứa thì lặn, đứa thì bơi, dìm đầu nhau xuống. Nếu đã xác định là ” tắm biển” kiểu này sao chúng không thay đồ để tôi thay theo chứ. Chưa kịp định thần lại, cánh tay lại một lần nữa bị đám kia lôi ra mà vớt xuống biển. Ngược lên vuốt mặt. Giờ tôi cũng như chúng rồi chứ đâu. Dù gì cũng ướt thôi cho ướt nốt luôn. Hết chơi tay không, chúng tôi lại chuyển qua chơi bóng. Rất là vui!

Cứ thế cho đến khi cô giáo phải dùng loa cỡ lớn để kêu vô. Ăn xong, đứa nào đứa nấy lên giường ngủ. Mỗi tổ một phòng, không giống như khách sạn bình thường, phòng ở đây công nhận lớn thật! Nam một giường nữ một giường cứ thế mà ngủ lăn quay như heo!

Không biết chúng tôi lúc này có ăn nhầm thuốc ngủ không nữa mà thiếp đến 6 giờ tối. Vậy là hoàng hôn trên biển đã hết coi hội để ngắm. Ai ai cũng lấy làm tiếc về điều đó. Nhưng có lẽ do cô Thanh hiểu được điều đó nên đã nói:

- Các em đúng là ngốc quá! Ta còn ở đây 2 ngày nữa mà!

Sau khi nghe cô nói xong, hai mươi mấy đứa mà như một đứa, đều đồng thanh lên một câu "Ồ ha!". Nhìn mặt chúng tôi một lượt, cô cười mỉm. Chắc tại mặt đứa nào cũng ngẩn ra thành ngu luôn.

Mỗi đứa chén hơn hai bát cơm xong thì đều chạy ra để đi dạo biển. Cảnh tượng thật là đẹp, đặc biệt là vàng trắng sáng ngời kia. Mọi thứ đều lung linh, huyền ảo. Và trên cái nền ấy có những "thiên thần nhỏ" đang vui đùa. Chạy trên đũa cho đã, cả lớp bắt đầu ngồi thành vòng tròn, ở giữa còn đốt lửa do khí hậu bây giờ khá là lạnh.

- Ê! Thi kể chuyện ma đi, coi đứa nào kể hay nhất!

- Đúng rồi đó!

Sau khi bàn bạc thống nhất với nhau, cả lớp quyết định cùng nhau kể chuyện kinh dị. "Thằng Nguyễn" mồm dẻo" phải thuyết phục mãi thì cô mới chịu ra chơi.

Bắt đầu ngồi thành hình vòng tròn. Định đứng dậy xin vào phòng do tôi cực kì yếu tim luôn, kiểu này mà nghe ma quỷ nữa chắc tim rớt mất. Bỗng Huy ghé sát, nói nhỏ vào tai tôi:

- Lên cẩn thận nha! Khách sạn này từng có người chết đó

- Sao cậu biết chứ? – Dù trong lòng sợ nhưng tôi vẫn cố giữ bình tĩnh hỏi lại cậu ấy

- Mẹ tôi bảo vậy mà! Đặc biệt là tối thường hay đi giết các cô gái trẻ đó

Giọng cậu ta càng lúc càng đáng sợ khiến cho chân tay tôi phải run lên. Thôi đành ở lại vậy! Lá nữa tìm cách để bịt tai cũng được mà!

Ngồi khoanh chân lại, sau một hồi cả lớp" nhường nhịn" lẫn nhau thì cuối cùng đã tìm ra người kể đầu tiên. Không ai khác chính là Mạnh"vịt đực". Nó bắt đầu đứng dậy và giới thiệu y như là người thắng cuộc trong "Hãy chọn giá đúng" vậy!

- Xin chào tất cả các bạn, mình là Mạnh, chắc hẳn mọi người đã biết đến mình nhờ về "đẹp trai" và giọng nói" cuốn hút". Và hôm nay, được tập thể lớp 9A "mời" làm người kể chuyện đầu tiên, tớ rất vinh hạnh. Mong mọi người cho một tràng pháo tay để cổ vũ tinh thần cho tớ ạ! À quên để đảm bảo câu chuyện được lọt hết vào tai mỗi người nên tớ đề nghị các bạn không được bịt tai hay đeo phone! Thanks !

Sau đó chính là màn vỗ tay rất chi là nồng hậu từ "khán giả". Nhìn mặt đứa nào đứa nấy đều phấn khởi, vui mừng chưa kìa. Trong khi tôi thì mặt mày méo mó. Nhìn lên Huy, thấy cậu ta đang cười rất chi là khoái chí, còn tỏ vẻ trên tức tôi nữa chứ. Bực quá, ném luôn cái phone trong tay vừa mới mượn được vào người tên đó.

- Đó là một đêm bão tố. Một người đang điều khiển xe thì thấy có một cô gái đứng bên lề đường. Người này quyết định cho cô đi nhờ một đoạn về nhà. Tuy nhiên, khi vừa đến nơi, người lái xe quay lại thì thấy cô gái đã biến mất. Để chắc ăn, người lái xe gõ cửa để xem có ai không và chắc chắn cô gái đã vào trong. Nhưng sau đó bố mẹ cô gái bước ra và nói rằng con họ đã...mất được vài năm rồi... Do nghi ngờ lời nói kia của 2 người đó, người điều khiển thân nhiên ra xe không chút sợ hãi nào. Đang đi trên đường, nhìn qua gương bỗng anh ta thấy cô gái lúc nãy đang ngồi phía sau với nụ cười rất kinh dị. Máu từ khóe mắt cứ thế mà rơi xuống. Cô ta tiến gần hơn và....

- THÔI ĐI! ĐỪNG KỂ NỮA!!!

Chưa kịp cho Mạnh kể xong, tôi đã đứng phắt dậy, mặt đầy mồ hôi. Thú thực lúc này tới giờ tôi cứ cố gắng không để chữ nào lọt vào tai. Muốn lấy tay bịt nhưng hai cánh đều đã bị tên Huy đỡ người kia cầm chặt lấy. Vừa ngồi vừa rung. Nhìn ra ngoài kia, sóng thì vỗ ầm ầm, đã thế còn có tiếng con chim gì cứ kêu lên, gió thì rít theo sóng biển. Thử hỏi làm sao mà không sợ được chứ!

- Hahaha Trang ơi là trang...

- Ôi trời ơi hahaha...

- Trang à! Cậu nhất quá đó hahaha..

- Đồ thổ đế...hahaha...

Giờ đây nhìn xung quanh đều là tiếng cười đùa kể cả cô giáo cũng đang cười ngặt nghẽ. Tên Huy thì khỏi cần bàn, có khi là đứa cười lớn nhất ấy chứ. Làm gì mà cười dữ vậy? Chỉ là tim” không được tốt thôi mà”!

- Mọi người thôi!

Dường như nhận thấy sự bối rối và khuôn mặt đỏ bừng của tôi, cô Thanh bắt đầu nén cơn cười lại, ngăn bọn kia không chế diễu tôi nữa

- Thôi nào các em...đừng trêu Trang nữa nào!

- Nhưng cô ơi, bạn ấy buồn cười quá à hahaha...

- Đúng đó cô hahaha

Tưởng là tôi được thoát thân nhưng ai ngờ chúng còn cười lớn hơn nữa. Tên Huy thì đứng dậy giữa lớp mà nói:” Các bạn ơi, Trang của chúng ta bị yếu tim” làm cho đám kia một lần nữa cười phá lên. Ước gì bây giờ có cái hố cho tôi chui xuống cho đỡ nhục có phải hơn không!

Sau hơn 10 phút bị đưa lên thót với mục đích trêu chọc thì cuộc sống của tôi đã trở lại. Sau vụ việc ấy, cái trò” Kể chuyện ma” đã được cô giáo bãi bỏ. Cả lớp dần chuyển sang tiết mục “ Văn nghệ”

Như một quy luật, cứ hễ mà có hát thì ẽ rằng người biểu diễn chính là Huy. Đơn giản vì cậu ấy hát hay, đến tôi còn phải thừa nhận. Sao cậu ấy có thể sở hữu một giọng hát tuyệt vời đến thế. Lúc mạnh thì mạnh, lúc yếu cũng được, lúc tha thiết thì ok nốt. Điều này khiến cho bao đứa phải ghen tị. Và giờ đây, mở đầu cũng chính là Huy, giọng hát ấy từ từ cất lên:

“It’s been a long day without you my friend

And I’ll tell you all about it when I see you again

We’ve come a long way from where we began

Oh I’ll tell you all about it when I see you again

When I see you again...”

Dường như mọi người đều chìm trong giọng hát tuyệt vời ấy, đến nỗi khi bài hát kết thúc, ai nấy đều còn như là đang nghe.

Chả mấy chốc đã hơn 11 giờ đêm, dù không muốn nhưng chúng tôi đành phải quay về khách sạn ngủ. Do ám ảnh chuyện mà Huy kể lúc nãy nên tôi đành phải xin nằm giữa Hoa và Đan.

Ngoài kia, mỗi lúc trăng càng lên cao. Ánh trăng ở ảo rọi chiếu muôn vật, chiếu vào những căn phòng – nơi có các “quý vương 9A” đang say nồng giấc ngủ. Sóng biển cứ xô ập vào bờ, gió mỗi lúc mạnh thêm...

10. Chương 10: Chuyến Đi Thật Là Vui 2

Trời còn sớm, khí trời se se lạnh, gió thoảng khẽ lay động hàng dương để lộ những giọt sương đêm còn đọng trên kẽ lá. Nhưng lớp chúng tôi đã thức dậy đầy đủ, tập trung ngay trên bãi biển đẹp kì diệu này. Mọi người có biết để làm gì không? Tất nhiên! Một khi đã đến đây thì khó ai có thể cưỡng lại được cảnh bình minh trên biển.

Phía trước tôi là cả vùng trời nước mênh mông. Phóng tầm mắt ra xa, tôi thấy biển có một màu xanh lục. Tiếng sóng biển rì rào như bài ca bất tận ca ngợi sự giàu đẹp của thế giới đại dương. Thỉnh thoảng những con sóng bạc đầu xô bờ tung bọt trắng xóa.

Phía đông, mặt trời tròn xoe, ửng hồng đang từ từ nhô lên tỏa ánh sáng lấp lánh như hình rẽ quạt nhiều màu sắc rực rỡ chiếu xuống mặt biển làm mặt nước sóng sánh như dát vàng.

Đến khi vùng đông thực sự hiện ra rực rỡ giữa màu mây trắng, chiếu ánh sáng kì diệu xuống vạn vật thì cả mặt biển lóe sáng một màu trắng bạc. Ánh sáng ấy phủ lên mặt biển lan tỏa rất đẹp. Màu xanh của trời,

màu xanh của nước hòa lẫn với sắc màu của mặt trời tạo nên một màu sắc kì ảo trên biển. Cảnh biển lúc này chẳng khác gì một bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ.

Trong ánh nắng diu dàng lúc bình minh, trên biển xuất hiện những cánh buồm nâu, ánh nắng chiếu vào làm hồng rực lên như đàn bướm múa lượn giữa trời xanh. Chỗ gần bờ, người đến tắm thật đông, tiếng reo cười ồn ào, náo nhiệt hòa cùng với tiếng sóng vỗ ì ầm. Thỉnh thoảng những cơn sóng lớn trườn vào bờ làm mọi người phải nhảy lên đón sóng.

Gặp bờ cát, sóng tan ra thành muôn ngàn bọt nước li ti và đám đông vui vẻ kia lại dập dềnh cùng những chiếc phao nổi trên mặt nước.

- Oa! Đẹp quá đi à!

- Đúng đó. Đây là lần đầu tiên tôi thấy bình minh đẹp như vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ ấy ai mà không trầm trồ khen ngợi, quả là đẹp, kì diệu biết bao. Thật không uổng phí công sức tôi dậy từ lúc 4 giờ sáng. Nhìn sang bên cạnh, thấy Huy đang nhìn mãi về quả trứng thiên nhiên đầy đặn kia, tôi thấy hơi lạ. Hay là có tâm sự gì, rõ ràng tối qua bình thường mà!

- Nè ! Sao thế? - Vừa nói tôi dùng tay vỗ lên vai Huy.

- Hửm? Sao là sao?- Cậu ta quay lại nhìn tôi nhưng gương mặt lúc này khác xa với ban nãy. Tươi tỉnh, rạng rỡ hơn nhiều.

- Cậu cứ nhìn một cách buồn rầu vậy là sao?

- Ngốc ạ! Đó là cách thưởng thức bình minh đấy! Đâu như cậu, nhìn mà như nhìn thấy thứ gì bình thường lắm! - Nói xong, cậu ta lại dùng tay cốc lên đầu tôi. Đúng là xui thật, mới sáng sớm mà đã ăn cốc thế này!

- Hừ!

Sau khi thưởng ngoạn xong, cả lớp bắt đầu về khách sạn thay đồ để tiếp tục hành trình khám phá thành phố Nha Trang. Ban đầu chúng tôi định đi cano ra biển, nhưng 15/24 đều bị say sóng, trong đó có cả tôi nên ý tưởng ấy bị quên lãng. Và rồi, sau hơn 30 phút thảo luận thì cả lớp đã thống nhất là sẽ đi vào trung tâm thành phố.

Bắt xe buýt đi mất hết hơn 2 tiếng đồng hồ, xương cốt ai nấy đều rũ rượi hết. May mà đã ăn sáng no rồi nếu không chắc là " bại liệt toàn thân luôn". Đưa tầm mắt ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, dù nơi đây không đẹp, lung linh, hiện đại như ở Hà Nội nhưng nó đẹp một cách giản dị, cách trang trí rất lạ và bắt mắt người xem.

Đầu tiên chính là tiết mục đi tham quan các di tích nổi tiếng. Chúng tôi đến Viên Hải Dương Học, tháp Bà Ponaga, thác YangBay. Mỗi nơi quả thực có một vẻ đẹp riêng của nó. Cứ như vậy cho đến khi đã hơn 4 giờ chiều, dường như mọi địa điểm nổi tiếng cả lớp đều đi tham quan được hết. Trong lòng ai cũng đều cảm nhận được rằng đây chính là chuyến đi đầy lí thú và thâm cảm ơn Huy, đúng hơn là ba mẹ Huy.

Và bây giờ đây chính là tiết mục được nhiều người mong đợi nhất, đó chính là đi mua sắm. Chúng tôi hẹn nhau là 5h30 tập trung tại cửa nhà ga, rồi sau đó mỗi đứa một hướng Nói là thế thôi nhưng thực ra chia thành các nhóm, mỗi nhóm từ 4 đến 7 người.

Tôi dừng chân mình tại một cửa hàng lưu niệm. Số tiền đem đi chính là tiền tiết kiệm 2 tháng gần đây, và mẹ cũng cho thêm một chút ít. Nghĩ tới quà tặng, người đầu tiên tôi liên tưởng đến không ai khác mà chính là mẹ. Đặt đôi mắt của mình tại một chiếc áo đang được treo trên kia, tôi nhớ cô bán hàng lấy xuống để ngắm nghía nó. Cũng đã lâu rồi, tôi thấy mẹ chưa mua sắm quần áo cho bản thân mà dùng số tiền đó dành dụm. Cái áo này cũng đẹp lắm chứ bộ, hơn nữa khá là phù hợp với dáng của mẹ, giá cả phù hợp. Sau hơn một hồi đắn đo suy nghĩ, bản thân quyết định sẽ mua món quà này tặng cho mẹ.

Mặt trời mỗi lúc xuống dần, giờ đây cả lớp đã ăn xong và nghỉ ngơi tại khách sạn. Một ngày vui chơi thật mệt nhưng cũng thật vui. Không hiểu sao con gái chúng tôi thì về cái là nằm la liệt xuống giường, trong khi lũ con trai kia thì ngồi và đánh bài. Người làm bằng sắt sao?

Đến hơn 12h đêm, bọn nó mới chịu tắt đèn cho cả phòng ngủ.

” Rì...rào...rì...rào...”. Tiếng sóng cứ thế vỗ vào bờ. Một buổi sớm nữa lại bắt đầu.

Ngày hôm nay thay bằng đi chơi trung tâm thành phố như hôm qua thì cả lớp quyết định sẽ tới các vùng nông thôn, tìm hiểu về cuộc sống của họ.

Không khí ở đây thật trong lành, dễ chịu hơn ở thành phố rất nhiều. Mỗi đứa trong lớp đều đi tìm cho mình những thú vui riêng. Đứa thì đi chơi với các em nhỏ, tốp thì vô mấy vườn trái cây để trộm, đứa thì xuống đồng cày với bà con. Còn tôi và Huy thì lại khác. Hai đứa chúng tôi tìm một nơi yên tĩnh, đúng hơn là chân núi. Vừa có cây, có chim, có suối. Nếu như trong văn học thì đây chính là ” Thi trung hữu họa, thi trung hữu nhạc”. Ngắm nhìn mọi thứ xung quanh, tôi ước gần nhà cũng được như thế này thì tốt biết bao.

- Nè! Sao mấy hôm nay ít nói thế?- Đúng vậy! Mấy hôm nay thấy Huy khá là khác so với thường ngày, ít nói và ít trêu chọc hơn nhiều.

- Tôi lớn rồi chứ đâu còn trẻ con như cậu đâu!

- Cậu! Tôi cũng lớn rồi chứ bộ!- Gì chứ, Huy hơn tôi có 2 tháng 12 ngày chứ mấy, nếu cậu ấy lớn thì tôi cũng phải như vậy chứ!

- Ồ!Lớn rồi mà còn sợ ma!

Quả thực, cậu ấy không trêu chọc thì thấy chán và thiếu thiếu cái gì. Nhưng đến khi bị trêu thì máu cứ dồn hết lên não.Đang định đứng dậy đánh cậu ta thì Huy đã nhún chân chạy trước một bước. Vậy là hai chúng tôi rượt đuổi nhau cho tới khi cô giáo vô can mới thôi.

Cứ thế, chuyến đi chơi của cả lớp đã kết thúc trong niềm vui và nụ cười. Giờ đây trở về Hà Nội ai ai cũng cảm thấy tiếc nuối, tôi cũng vậy nữa. Tại đây đã in hằn rất nhiều kỉ niệm của chúng tôi. Cùng nhau tắm biển, ăn cơm, tham quan, ngủ,...

Vừa về tới nhà, tôi đã chạy ừa vào trong để tặng cho mẹ chiếc áo ấy. Chắc hẳn mẹ phải nhớ tôi lắm đây! Vì sao? Vì tôi cũng nhớ mẹ mà!

Bây giờ kì nghỉ hè đã coi như gần hết, mọi thành viên trong lớp đều lo học hành cả rồi. Vì lên lớp 9 đâu còn nhớn nhợ được như năm vừa rồi nữa. Còn thi tuyển cấp mà. Tôi cũng lấy điều đó làm lo lắng. Nhưng tên Huy kia thì chứng nào tật nấy, không lo lắng gì hết. Mỗi ngày đều đi chơi như là đã học xong rồi. Nhưng cũng phải thừa nhận dù cậu ấy không học, lúc đi thi đều được giải và điểm cao ngưỡng. Trong khi tôi thì học thì may ra, không học thì trượt!

11. Chương 11: Cuối Cấp

Sau kì nghỉ hè đây những kỉ niệm bên nhau, cả lớp ai nấy đều tập trung cho năm học vất vả này- năm học cuối cấp.

Mỗi ngày đến lớp, chúng tôi chỉ trò chuyện với nhau tranh thủ giờ ra chơi thôi. CHứ còn vào giờ học, đứa nào đứa nấy đều chăm chú học. Thành viên trong lớp ai cũng đều đi thi HSG Tỉnh nên áp lực càng chồng chất. Buổi sáng và buổi chiều thì các thầy cô giáo đều dạy bồi dưỡng, đến tối vừa làm bài tập hồi sáng, vừa phải coi qua những môn đã bỏ qua. Thực sự tôi không hề thích năm học này chút nào, thật mệt mỏi!

Hôm nay là ngày đầu tiên trong 4 tháng của năm học mà tôi được nghỉ, à không đúng hơn là không phải đến trường. Vì sao? Dù không đến trường nhưng phải học ở nhà. Vì dạo ngày ngày nào tôi cũng “triển miên” với sách vở nên hôm nay mẹ nhất quyết bảo tôi là phải nghỉ ngơi, không cho học nữa

Đang chán nản lang thang ngoài vườn, ngồi xuống ngắm nhìn những bông hoa hướng dương mà tôi cùng mẹ chăm sóc. Chúng cứ vô tư đứng đưa trong gió, trong sáng, chẳng vương vấn bụi trần, lo âu suy nghĩ gì. Còn loài người thì phải bận tâm đến bao nhiêu là chuyện. Bởi là con người hay lo lắng nên dù là chơi nhưng

trong lòng tôi thì đang nghĩ tới việc học. Năm nay theo những 2 đội tuyển nên càng lo hơn, 3 hôm nữa là thi loại rồi. Hazzz!!! Đời học sinh đúng là...

” Hey cu! What are you doing?”

Đang mê mẩn với những bông hoa còn đọng với hạt sương tinh khiết kia, một giọng nói chợt ủa đến làm tôi phải giật mình quay trở lại. Một gương mặt rất là thân quen hiện hữu ngay trước mặt tôi.

” Làm giật cả mình! Cậu tới lúc nào vậy?”

” Tới khi chân tôi đặt vô nhà cậu”

Cái tên này đúng là! Lúc nào cũng đùa vui, vô tư được hết trơn. Trong khi mặt tôi luôn hiện lên hai chữ ” chán nản”

” Đi chơi thôi”

Chưa để lên tiếng Huy đã kéo xuỳnh xuych tôi đi, chỉ kịp ứ ớ với mẹ” Mẹ ơi! Con ra đây tí nhé”.

Phải công nhận là Huy đi xe rất là cừ nha, chắc bây giờ tốc độ phải 65km/h. Ngồi phía sau, nhắm mắt lại tận hưởng từng cơn gió mát lạnh đập vào mặt, thật là dễ chịu!

Dừng xe tại một công viên khá lớn, ngược mắt lên nhìn thì ra là công viên Royla của tập đoàn cùng tên tài trợ. Là một trong những công viên lớn nhất trên cả nước. Huy cầm tay tôi dắt vào trong. Bề ngoài đã hoành tráng vậy rồi, bên trong lại càng đẹp hơn rất nhiều. Thấy mọi người đang chơi rất vui vẻ bởi đầy đủ các trò chơi. Bất chợt, tôi cảm thấy thật thắc mắc, dù gì cũng là học sinh lớp 9 rồi ai tới công viên bao giờ

” Nè! Sao đưa tôi đến đây?”

” Cậu đúng thật là! Đến đây để chơi chứ để làm gì! Đừng tưởng cậu lớn rồi nha, bên trong còn như con nít 3 tuổi”

” Cậu...!

Lại kéo vào bên trong. Dừng chân tại một chiếc ghế đá, Huy bảo tôi đứng đây đợi. Không biết cậu ta đi đâu vậy nhỉ? Thôi kệ đi. Tầm 10 phút sau, cậu ấy trở lại với một đồng giấy trên tay. Hời thì bảo là vé chơi, nhưng đâu có cần nhiều như vậy chứ?

Trò đầu tiên mà chúng tôi chơi chính là tàu lượn siêu tốc. Tôi thấy trò này trong phim người ta chơi rất vui, còn la hét nữa chứ. Huy ngồi ngay bên cạnh, thắt nút an toàn vào, chiếc bánh dần dần chuyển động. Cứ từ từ, từ từ. Có vậy mà người ta cũng sợ sao, tôi thấy bình thường mà. Nhưng vừa mới dứt khỏi dòng suy nghĩ, chiếc tàu bỗng nhanh dần và lao xuống. Trời ơi! Tốc độ ngày càng nhanh dần khiến đầu tôi cảm thấy choáng váng:

” AAAAAA.....!!!!”

Không chỉ riêng tôi mà tất cả những người ngồi trên đây đều như vậy, và giờ đây bản thân cũng thấu hiểu được thế nào là trò tàu lượn siêu tốc rồi. Thề đây là lần đầu và cũng là lần cuối cùng tôi chơi cái trò “giết người” này.

Vừa bước xuống khỏi ghế, đầu óc cứ như quay cuồng, vừa vuốt vuốt ngực, vừa hét lên:

” SAO CẬU ĐƯA TÔI CHƠI CÁI TRÒ NÀY HẢ?”

Huy nhàn hạ như chưa có chuyện gì ngồi xuống nói:

” Ai bảo cậu ngốc hahahaha...”

Chẳng biết nói được gì hơn, tôi cứ vậy mà lẻo đẻo theo tên trời đánh kia. Cậu ta kéo tôi trò này sang trò khác, lúc đầu cảm thấy hơi bức vì chuyện hồi nãy nhưng một lúc sau thì tâm trạng tôi vui lên hẳn. Khi đó Huy định lôi tôi vào nhà ma, nhưng may sao, lúc này vé hết mất rồi, phải cảm ơn ông trời mới được

Cứ thế 2 đứa chơi cho đến khi mặt trời lặn tận sau chân núi. Hôm nay quả thực là một ngày tuyệt vời. Bao căng thẳng, lo âu đều tan biến đi đâu hết, chỉ còn lại là tiếng cười và niềm vui. Tất nhiên là phải cảm ơn thằng bạn này mới được. Nhờ cậu ấy tôi đã vui lên rất nhiều.

Trên con đường về, chỉ còn lại bóng dáng hai cô cậu học trò, trên môi là nụ cười thật tươi và ngân nga câu hát:

” ... Cause if you like the way you look that much

Oh baby you should go and love yourself

And if you think that I’m still holdin’ on to somethin’

You should go and love yourself...”

12. Chương 12: Lần Đầu Cãi Nhau

Sau một ngày được tận hưởng những phút giây nghỉ ngơi thì hôm nay tôi lại tiếp tục với một công việc hết sức cao cả” Học”.

Cũng như bao ngày, tôi đến trường cùng Huy. Chúng tôi vẫn vậy, vẫn vui đùa, trò chuyện nồng nhiệt với nhau. Chỉ là thỉnh thoảng có đánh lên đầu nhau vài cái thôi. Nhưng điều ấy không làm cho ai đâu, mà trái lại tâm hồn được vui lên rất nhiều..

Chả mấy chốc tiếng trống trường vang lên, ai nấy đều lo vào lớp ngồi ngay ngắn vào bàn học. Những tiết học dài cứ thế mà trôi qua, hiện tại đang là tiết Văn, đồng thời cũng là tiết học cuối cùng trong ngày. May mà hôm nay các thầy cô dạy đội tuyển phải đi chuyên đề nên chúng tôi học những bài ở lớp. Nếu so sánh với học lực của mỗi các nhân thì bài giảng khá là dễ hiểu rất nhiều so với kiến thức bồi dưỡng. Vậy nên trong lòng mọi người cũng cảm thấy dễ chịu đôi phần.

Đang chăm chú lắng nghe cô Hoa giảng bài, bỗng có một tờ giấy ném vào ngay chính giữa vở viết, tò mò nên tôi mở ra xem:” Ra về vô quán bà Yên ăn kem đi, trời nóng quá! Yên tâm tôi bao”. Nhìn nét chữ thì cũng đã biết của ai, quay sang Huy thì thấy cậu ta đang rất chăm chú, y rằng như chưa có chuyện gì hết cả. Thấy vậy tôi cũng chẳng nghĩ nhiều, nhét tờ giấy vô bàn rồi học tiếp, chỉ chờ ra về là có thể ăn kem rồi! Kem ơi đợi chị nha!

” Tùng...tùng...tùng...” Một hồi trống dài vang lên, học sinh cứ thế mà ùa ra như đàn chim vỡ tổ.

- Nè, tôi ra dắt xe trước nha!

Huy quay xuống nói, nghe vậy tôi cũng chỉ biết gạt đầu rồi nhìn bóng dáng cậu ấy chạy vù ra khỏi cánh cửa lớp.

Trên vai là chiếc cặp sách, may sao hôm nay có 3 tiết nên cặp cũng nhẹ hơn. Đang đi bỗng có một cậu bạn chạy tới chỗ tôi. À thì ra là Long lớp 9B đây mà!

- Trang à! Tổ nhờ cậu một chuyện được không?

- Có chuyện gì vậy Long?

- Tổ bị phạt làm những 3 bài văn trong buổi nay, cậu có thể vô lớp và giúp tớ gạch ý được không?

- Tổ á?

Quả thực cũng hơi bất ngờ thật, do vụ đạt giải Nhất huyện vừa rồi mà tiếng tăm của tôi cũng được nhiều người biết đến hơn. Nhưng mà lớp cậu ấy cũng nhiều bạn giỏi cơ mà. Sao lại nhờ mình tôi?

- Sao cậu không nhờ Liên và Ái?

- Tổ nhờ nhưng chúng nó không chịu giúp, cậu làm ơn đi!

Vừa nói cậu ta còn cầm lấy khuỷu tay mà lắc, làm tôi cũng thấy tội nghiệp thật.

- Thôi được rồi! Tổ giúp cậu!

Nói xong tôi và Long đi vào lớp 9B để cùng nhau làm việc. Cô đúng là cay, 3 đề thì đã 2 đề là nằm trong chương trình bồi dưỡng rồi. Vì là đã tiếp xúc với mấy dạng này rồi nên tôi có thể dễ dàng nêu ra các ý cho Long hơn. Hai người cứ thế mà học cho đến khi tôi ngược đồng hồ đã hơn 11h, vội đứng dậy về:

- Cảm ơn cậu nha! Có gì tớ hậu tạ cậu bằng châu kem ok không?

Kem? Nghe tớ từ ấy sao tớ cứ có cảm giác như là... Khoan! Đúng rồi, chẳng phải Huy đang chờ tớ sao. Chưa đáp lại câu hỏi của Long lúc nãy, tớ đã vội mình chạy nhanh ra trước sân trường. Vừa ra tớ đã thấy một hình ảnh rất mệt mỏi, thỉnh thoảng còn đưa tay lên để quệt những giọt mồ hôi lấm tấm trên da mặt. Vội vàng đi tới chỗ Huy:

- Huy à, tôi...

- Rốt cuộc lúc này tới giờ cậu ở đâu mà tôi tìm không thấy? HẢ?

Mặt cậu ấy lúc này đỏ bừng do ở dưới nắng lâu quá, đôi mắt ấy cứ nhìn chăm vào tôi và quát lên. Cậu ấy đi tìm tôi không thấy cũng đúng, cái lớp 9B đó là một lớp học lồi ở tầng 3 trong khi lớp chúng tôi thì ở tầng 1.

- Tôi giảng bài cho Long 9B - Lúc này, giọng tôi đã lí nhí dần, sợ nói nữa chắc cậu ấy điên mất.

- Vậy cậu không biết là tôi đang chờ hay sao?

- Tôi quên!- Biết là mình sai nên tôi chỉ có thể cúi gầm mặt mà nói.

- Quên! Quên! Lúc nào cũng quên, bộ óc cậu sinh ra là để cho có thôi sao? Tôi thực không hiểu với cái óc quên như cậu sao có thể vào được lớp A cơ chứ, cậu bài hay sao?

Nghe từng lời nói từ miệng Huy phát ra, tôi thực không ngờ đó chính là cậu ấy. Huy chưa hề nặng lời và xúc phạm đến tôi như vậy. Vẫn là một con người của văn học nên dễ tự ái và tôi cũng là người có lòng tự trọng cao nên khi nghe những lời nói ấy, tôi không tự chủ mà hét lên:

- Thôi ngay đi! Cậu có quyền gì mà nói tôi như vậy! Cậu vừa phải thôi !

- Tôi là vậy đấy! Cậu làm gì được không?- Lúc này mặt Huy không còn là sự tức giận mà chính là sự thách thức, một gương mặt mà tôi chưa khi nào thấy cậu nhìn với tôi. Thật lạ!

- Cậu! Cậu biến đi! - Cứng bởi không làm gì được cậu ấy nữa, chẳng nhẽ cho Huy một cái bạt tai nhưng trong mấy bộ phim truyền hình hay sao. Không! Tôi không muốn chuyện này lớn hơn nữa, vậy nên cách tốt nhất chính là tạm thời cậu ấy đừng nhìn thấy tôi

- Ok thôi!

Nói xong 2 từ ấy xong, Huy đã lên xe và phóng thật nhanh về phía trước khi tôi chưa kịp ứ ớ gì hết! Dưới ánh nắng chói chang của mùa hè làm tôi đã mệt nay càng mệt hơn. Đành biết sao ngoài việc cuốc bộ về nhà bây giờ. Một thân một chiếc cặp lang thang trên đường phố nắng gắt, mồ hôi mồ kê nhễ nhại. Vừa đi vừa tức.

Cuối cùng cũng vì đến nhà, bởi mẹ thấy tôi đi bộ nên hỏi Huy đâu. Vì không muốn mẹ phải bận tâm chuyện của hai đứa nên tôi đành phải nói dối rằng xe Huy bị hỏng nên phải đi bộ về. Nghe vậy mẹ cũng chẳng ý kiến gì, tôi bước từng bước nặng nhọc lên cầu thang. Tắm xong, cơ thể thoải mái hơn nhiều. Nằm xuống chiếc giường nhỏ nhắn kia nghĩ về chuyện vừa mới xảy ra, tôi thấy vừa tức nhưng cũng vừa buồn. Đây là lần đầu tiên cả 2 cãi nhau, là lần đầu tiên nặng lời với nhau, là lần đầu tiên phải khóc vì nhau. Một giọt nước mắt trong veo chảy xuống gương mặt nhỏ nhắn của tôi.

13. Chương 13:

Ngày hôm sau, một buổi sáng thật đẹp. Buổi sáng những giọt sương vẫn còn đang đọng lại trên những bông hoa bên đường nhìn như những bông hoa tuyết thật đẹp. Chốc chốc lại thấy những bạn học sinh cùng trang lứa đi nhanh từng đám cùng nhau tới trường.

Thật đông vui, đầm ấm, trù phú!

Nhưng cung bậc cảm xúc của tôi thì hoàn toàn trái ngược. Trời dù có đẹp đến bao nhiêu thì trong lòng cũng chẳng thoải mái được bao nhiêu. Vì sao ư? Chẳng phải vì Huy hay sao? Hôm qua như vậy thì hôm nay ai vui cho nổi chứ.

Vì nói dối xe cậu ấy hỏng nên mẹ đã chở tôi đến trường.

Bước vô lớp, dường như mọi ánh mắt đều đổ xô vào tôi. Bộ là người nổi tiếng hay sao chứ? Tiến lại Nhiên, tôi huýt tay hỏi có chuyện gì thì nó kéo tôi xuống thì thâm vào tai:

- Nè, cậu với Huy có chuyện gì hả. Mới sáng sớm thấy cậu ấy tới một mình, mặt rất tức giận. Còn giờ cậu cũng “đơn côi” đến là sao?

Thì ra là chuyện đó sao? Bọn nó nhận ra cũng đúng thôi! Vì ngày nào tôi và Huy cũng đến cùng nhau rất vui vẻ mà. Vậy mà hôm nay thì hoàn toàn trái ngược.

- Có chút chuyện thôi, không sao đâu!

Tôi đành phải nói với nó vậy thôi. Biết thừa tính Nhiên lúc nào cũng lo lắng mà.

Một lúc sau, thấy Huy cũng vô lớp, lướt qua tôi y chang là không có sự tồn tại của một ai vậy. Được! Nếu cậu ta đã vậy thì tôi phải buồn chỉ cho một đầu. Dù nói vậy thôi chứ trong thâm tâm lúc nào cũng buồn hết

Cũng may hôm nay lớp không học đội tuyển nên tiết đầu cô Cẩm đã cho lớp nghỉ, bảo là cho giải street chút. Cả lớp cứ thế mà hồ reo lên. Ngồi chán chả biết làm gì, nếu lúc bình thường thì tôi và Huy sẽ đánh caro và đánh đầu nhau rồi. Nghĩ lại những kỉ niệm ấy, tôi không hề muốn như hiện tại chút nào. Có lúc tôi nghĩ hay là mình nhượng bộ xin lỗi cậu ấy trước, nhưng thấy bộ mặt lạnh lùng kia thì lại thôi. Vậy bây giờ tôi biết phải làm sao đây? Cậu ấy bỏ tôi và quay ra trò chuyện rất vui vẻ với Linh- người từng tâm sự với tôi là thích cậu. Sao điều đó khiến lòng nặng trĩu vậy. Cuối cùng tôi đành phải bịa ra một lí do thôi! Dù gì cũng đã là bạn với nhau 4 năm nên không quan tâm tới nhau là điều dễ tức giận rồi! Tôi ngốc lắm phải không?

Tiết thứ 2 là thể dục, sau khi hoàn thành bài thực hành tôi cứ thế lặng lẽ đi dưới gốc cây bàng. Ngồi xuống, tôi nhìn tới một nơi xa xăm, nơi có người bạn thân nhất đang chơi rất vui vẻ bên một ai khác. Trong khi chính bản thân mình thì lại là người dôi theo họ. Khóc! Một lần nữa tôi lại khóc! Thực không hiểu sao lúc nào cũng chỉ biết khóc vậy chứ? Tôi đã tự hỏi sao không lấy những giọt nước mắt vô bổ ấy chuyển thành lời giảng hòa đi chứ! Nhưng thực sự bản thân lại không dám! Từ bao giờ mà lại yếu đuối như vậy! Bình thường tôi tự tin lắm mà!

Chả mấy chốc đã vô học tiết khác, bởi là tiết toán, mà tôi đã bỏ nhiều hôm để học bồi dưỡng nên bây giờ phải tập trung nghe giảng thôi! Không nghĩ ngợi gì nhiều nữa!

Huy:

[Tôi là Huy, một người bạn thân nhất của Trang. Và ngày hôm qua chính là lần đầu tiên mà chúng tôi cãi nhau. Như bình thường thì chỉ có một đứa giận rồi đứa kia đi xin lỗi mà thôi. Chứ không phải như bây giờ! Ngồi nghĩ, tôi cũng cảm thấy mình sai thật. Thú thực lúc đó, tôi không thể làm chủ lời nói của mình được. Một là vì giận, hai là cũng do thời tiết nóng bức thế này ai mà không cáu gắt lên được. Tôi cứ cố gắng vui vẻ trước mặt mọi người nhưng lúc này liếc thấy Trang rất buồn, hình như còn khóc nữa nên tôi thôi. Hay là cậu ấy cũng muốn làm hòa như tôi bây giờ? Dù gì mình cũng là con trai mà! Nên chủ động trước thì tốt hơn nhiều]

Tiết học dài dằng dặc cứ thế mà trôi qua, không biết tôi đã ngáp ngắn ngáp dài bao nhiêu cái rồi. Lại lần nữa con mắt lại liếc trộm sang chỗ ngồi bên cạnh, bắt gặp ánh mắt ấy cũng đang nhìn chăm chăm vào tôi. Bất chợt mặt khê đỏ hồng lên, vội quay chỗ khác.

- Lát ra về gặp tại sân thượng!

Vẫn là giọng nói ấy, nhưng nó lạnh lùng hơn rất nhiều. Mà khoan! Cậu ấy muốn gặp riêng tôi sao? Để làm gì chứ? Mà cũng kệ, dù gì cũng đâu phải IS đâu mà sợ? Nghĩ vậy thôi chứ lòng tôi cảm thấy vui, phần chần chừ rất nhiều. Những tiết học sau tôi chỉ muốn nó trôi qua thật nhanh thôi!

Cuối cùng cũng đã ra về, nhìn sang thì không còn thấy Huy nữa, chắc là đã lên trước rồi. Vội bỏ sách vở vào cặp, tôi leo từng bước cầu thang lên sân thượng. Nhưng khi lên tôi không hề thấy một bóng dáng nào hết, nghi chắc Huy bận việc gì đó nên tôi cứ đứng chờ. May sao hôm nay không nắng, trời thật đẹp, gió cứ thổi đập thẳng vô mặt. Dễ chịu quá!

- Này!

Đang nghĩ mông lung, bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên. Tôi quay ra thì thấy trên tay cậu ấy là 2 lon nước ngọt. Đưa một lon cho tôi, Huy dựa vào lan can từ từ cho dòng nước vô miệng. Tôi cũng đưa tay nhận lon nước ấy.

- Cậu còn giận sao?

Huy hỏi như vậy, dù trong lòng rất muốn hét lên là không. Nhưng sao lúc này cái mồm cứ như bị gì á, không thể thốt lên lời nữa, nên tôi chỉ đành lắc đầu.

- Vậy thì tốt!

Tốt, chẳng nhẽ cậu ấy không giận tôi hay sao? Vậy hôm qua nổi nóng với tôi làm gì chứ?

- Cậu giận không?

- Có!

Huy trả lời dứt khoát không cần nghĩ ngợi, điều ấy khiến lòng tôi vốn tưởng như nhẹ nay trở nên nặng trĩu hơn. Chẳng nhẽ gọi lên đây là chỉ nói như vậy thôi hay sao?

- Nhưng giờ hết rồi!

Đang tự nhủ mình là đi về thôi thì giọng nói ấy lại vang lên, nhưng không còn lạnh lẽo như trước nữa mà giọng nói này y hệt như bao ngày trước. Cậu ấy bảo không còn giận tôi nữa sao? Dù trong lòng đang muốn nhảy tung lên nhưng tôi vẫn hỏi lại.

- Thật sao?

- Ngốc! Chẳng nhẽ đùa với cậu sao?

Vừa nói Huy cốc nhẹ lên đầu tôi như bao ngày, trên môi cậu ấy còn cười nữa chứ. Điều này thì tôi dám khẳng định rằng tình bạn ấy đã trở về như xưa. Đường như không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân, tôi lại khóc. Bỗng người tôi nằm trọn trong vòng tay của ai kia. Tôi cũng vậy mà ôm lại Huy, thật chặt!

- Đúng là Trang ngốc, chỉ biết đến khóc thôi sao?

- Ai bảo cậu cứ bơ tôi chi? - Bao nhiêu oan ức, tức giận tôi đều nói ra hết cũng vì thế nước mắt càng ra nhiều hơn.

- Được rồi, từ nay không thế nữa, được chưa?

- Ừm, hahaha

Có phải tình bạn này dễ đến và dễ dàng hóa giải mọi việc đúng hay không. Tôi nhớ chỉ trong tích tắc 2 đứa trở thành bạn và hôm nay chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể làm hòa với nhau. Ai bảo là nhẹ nhàng như vậy là không để lại dấu ấn riêng? Tôi và Huy, kỉ niệm đẹp giữa chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Trưa nay, 2 đứa lại cùng nhau về trên con đường quen thuộc kia. Một tình bạn lại trở về như xưa!

14. Chương 14 : Cảm Giác Thật Lạ

Người ta thường nói "Sau cơn mưa trời lại sáng". Quả đúng là như vậy! Sau nỗi buồn, những giọt nước mắt, sự chia cắt chính là niềm vui, nụ cười tươi tắn và quần quýt bên nhau. Buổi tối hôm nay, một buổi tối thật đẹp.

Trăng e ấp sao trên những mái nhà cao, in bóng trên mặt hồ như để ai dành tình cảm cho trăng đều có thể trông thấy. Trăng không làm lung linh thêm cho cảnh vật ở phố phường nhưng trăng làm cho tôi và cho đám trẻ trong khu như thấy được sự êm ả, hiền dịu giữa chốn phồn hoa. Không quá ồn ã mà cũng chẳng quá tĩnh mịch, vừa sôi động lại thật êm ả, thanh bình, đó chính là buổi tối trên thủ đô Hà Nội thân yêu. Những chú chim non thu đầu vào lông vào cánh, cố che đi ánh đèn điện đang tràn lan khắp muôn nơi. Giọt sương nào vừa mới kết tinh lại trên chiếc lá xanh, vô tình rớt trúng chú chim non làm tiếng hót líu ríu giật mình vang lên, rồi lại một mẻ tiếp đi sau một ngày mùa ca bay nhảy. Khung cảnh thanh bình đứng bên vẽ sôi động của đô thị mới đẹp dễ làm sao!

Vừa ngắm khung cảnh lãng mạn này tôi vừa lấy cảm hứng để ngồi viết bài văn để mai cho cô chấm bài nữa.

Chả mấy chốc đã hơn 10h30, thật may là hai hôm nay không cần học bồi dưỡng nên không áp lực cho lắm. Bình thường tôi học đến hơn 11h nhưng hôm nay chỉ tầm này là đã có thể nghỉ ngơi được rồi. Mở cánh cửa sổ thật rộng ra để tận hưởng những làn gió mát lạnh. Thật thoải mái, dễ chịu biết bao. Không còn giống cái nắng gắt của ban ngày nữa.

” Tit...tit...tit...”

Đang mê mẩn ngắm nhìn cảnh tượng lãng mạn này, bất chợt tiếng chuông tin nhắn vang lên làm cho cơ thể phải giật mình. Ai mà còn nhắn muộn thế này cơ chứ? Vội bật máy ra, thì ra là Huy.

[Huy: Mai tôi nghỉ học, cậu tự túc đi nhé! ^^]

Mai cậu ấy nghỉ học? Bộ bạn việc gì hay sao? Bản tính tò mò lại nổi lên.

[Sao vậy? Bạn gì à?]

[Cũng không có gì, mai ba mẹ về]

À! Thì ra 2 bác về, Huy nghỉ cũng đúng thôi! Để xem nào, từ ngày ba mẹ cậu ấy đi tính đến nay cũng được hơn 3 tháng rồi, làm con ai mà chẳng nhớ chứ.

[Ừm! Vậy ở nhà vui. Ngủ ngon nha!]

[Heo ngốc ngủ ngon^^]

Tắt điện thoại xong tôi cũng nằm xuống, dần chìm vào giấc ngủ say.

Sáng hôm sau, khi ông mặt trời đã nhô lên để ban phát vạn vật những tia nắng ấm áp thì cũng là lúc tôi sửa soạn để mẹ chở đi học. Một lần nữa đến lớp trong sự ngạc nhiên của cả lớp, biết thừa là bọn nó nghĩ gì trong đầu, tôi vội phân minh:

” Không có chuyện gì đâu! Hôm nay ba mẹ Huy về nên cậu ấy nghỉ học”

Nói xong, nhìn mặt đứa nào cũng “À” một tiếng, đúng là buồn cười thật. Nhanh chóng tìm về chỗ ngồi quen thuộc để vào học, chỉ tiếc rằng đã thiếu vắng một hình ảnh thân quen.

Buổi học nhanh chóng trôi qua, bởi vì học bồi dưỡng nên lượng kiến thức khá là nhiều. Không biết hôm nay toán học có nhiều không nữa, chỉ tội Huy là nghỉ. Mà thôi! Dù cậu ta luôn lười học nhưng đi thi bao giờ cũng hơn hẳn tôi hết. IQ cậu ấy cao chẳng?

Ba ngày trôi qua, tôi không hề gặp hay nói chuyện gì với Huy. Kể từ buổi tối hôm ấy, Huy cũng chẳng đi học hay nhắn tin với tôi nữa. Vì cũng hơi lo lắng nên tìm đến nhà cậu ấy thì nghe bác quản gia bảo là Huy đã đi với ba mẹ 3 ngày rồi. Đúng thật là, đi đâu mà im re, không nói với bạn bè một tiếng.

Hôm nay là chủ nhật nên buổi chiều tôi được nghỉ, nhưng mà phải cặm cụi những ” người bạn sách vở thân quen”. Vẫn rồi đến Vật Lí, sau cùng còn phải dành một chút thời gian cho môn Toán nữa, đã là môn yếu nhất mà còn bỏ một đồng tiết nữa chứ.

” Ê!”

Đang chăm chú với từng con số, bỗng có một giọng nói vang lên khiến tôi giật mình quay trở lại. Bàng hoàng! Ngạc nhiên! Huy sao?

” Tên kia, cậu ở đâu mấy hôm nay vậy hả? Đi đâu mà cũng không nói với tôi một câu hay sao? Bộ kiếm lời hả? Mang tiếng là bạn bè mà chẳng chịu nói với nhau chút gì là sao?”

Dường như bao nhiêu tức giận tôi trút hết lên người cậu ấy. Một là do tôi cũng lo lắng, hai là vì mấy con số kia, khiến đầu óc tôi như quay cuồng luôn!

” Gớm! Mới bốn ngày không gặp mà dữ lên nhiều ha”

” Hừ! Ai bảo cậu biệt tích mà không nói chứ”. Khoanh tay lại ngồi xuống giường tôi bất bình lên tiếng.

” Hêê hạ hỏa nào! Đi chơi với ba mẹ cho đỡ nhớ thôi mà”

” Đã là vậy nhưng lần sau nhớ nói cho tôi một tiếng, lo chết đi được, tưởng cậu bị bọn Trung quốc bắt đem đi mổ lấy nội tạng rồi chứ hihhi...”

” Bọn nó dám! Thấy tôi là phải chạy xa mấy cây số rồi chứ”

” Uk, biết cậu giỏi rồi”

Bản tính kiêu ngạo kia lại nổi dậy rồi, đành chỉ biết cười trừ lắc đầu thôi chứ biết làm sao!

” Nè! Học xong chưa?”

” Ừm...cũng gần!”

” Vậy đi với tôi ra một nơi”

Lại nữa, chưa kịp cho người ta trả lời thì đã lôi tôi đi. May mà hôm nay mẹ ở nhà nên tôi không phải coi nhà! Chiếc xe cứ đi mãi, cuối cùng dừng lại ở” Vườn Thiên Đường”. Có ai còn nhớ đây là đâu nữa không? Là nơi 2 đứa tôi đã kết bạn với nhau đó, là nơi chôn chứa bao kỉ niệm của tình bạn thiêng liêng, đẹp đẽ này.

Bước từng bước chân lên nền cỏ xanh thẫm, dù đã lâu chưa tới đây nhưng nó vẫn vậy, không có gì đổi thay. Vẫn là khung cảnh của bờ công anh đang hòa mình trong gió, một hình ảnh đến hết đời tôi cũng không thể quên. Nó cũng với bao kỉ niệm nơi đây đã neo đậu trong tâm hồn tôi một cách khít chặt, chắc chắn.

Hai đứa tìm một chỗ để ngồi xuống. Quả thực bản thân rất thích cảm nhận những món quà kì diệu như thể này của tạo hóa đã ban tặng, đặc biệt là gió.

Không gian cứ thế chìm vào sự yên tĩnh!

” Huy nè! Cậu có biết khi cậu nghỉ học lớp xảy ra chuyện vui gì không. Thành Mạnh á, nó bắt sâu róm và rần bỏ vào cặp cô Oanh khiến bà đó la tung trường luôn. Giờ vẫn đang tìm thủ phạm nè. Còn thằng Nguyên...”

Đang nói tôi bỗng ngược nhìn lên Huy. Cậu ấy dường như đang nhìn và nghĩ tới điều gì đó xa xăm lắm mà tôi không thể đoán được. Rồi cuộc là có chuyện gì vậy? Bây giờ Huy thật lạ, ánh mắt như chôn chứa bao bí mật, biết bao bí mật mà tôi có cảm giác mình sẽ không bao giờ chạm được đến nó vậy. Thật xa xôi!

” Nè! Bộ cậu có nghe tôi nói gì không vậy?”. Vừa nói tôi vừa đập thật mạnh lên vai cậu ấy, bộ dạng lúc giật mình thật là buồn cười đó nha.

” Há? Cậu kể chuyện gì?”

” Trời! Bị tẩu hỏa nhập ma hử! Lúc này tới giờ tôi nói với cậu mà thành ra độc thoại tự kỉ hay sao chứ?”

” Hêê sorry”

” Bộ cậu có chuyện gì sao?”

” Hửm? Đâu có!”

” Nhưng cậu lạ lắm nha! Cảm được dấu tôi”

” Không có chuyện gì đâu! Thôi ra kia chơi nào”

Hòa mình vào trong gió, sự thoải mái và niềm vui đã khiến tôi quên khuấy mất chuyện lúc này. Mặt trời đã dần xuống bóng, nhưng trên cánh đồng bồ công anh vẫn còn hai người bạn đang cùng nhau nô đùa. Thật hồn nhiên! Trong sáng! Vui vẻ!

15. Chương 15: _ End

Chả mấy chốc đã 4 tháng trôi qua, mọi kì thi của chúng tôi kể ra cơ bản cũng đã hoàn thành hết. Giờ chỉ cần ra hết quả tuyển sinh nữa là được. Năm học này thực là năm học rửa rờ nhất trong 9 năm học của tôi. Giải nhất môn Vật Lí cấp huyện, giải nhì môn Văn cấp tỉnh, tổng kết được 91. Ban đầu tôi cũng không ngờ bản thân lại làm được như vậy, khi nghe cô Thanh thông báo về điều đó tôi vui đến nỗi mà quay ra đập hết sách vở xuống dưới sàn rồi nhàu từng từng ý chang một con diên. Nhưng cuối cùng Huy vẫn là người xuất sắc nhất. Thủ khoa hai môn Toán và tiếng Anh cấp Tỉnh, giải nhất IOE cấp quốc gia, còn điểm tổng kết thì lại có 73. Cũng đúng thôi ngoài hai môn kia thì cậu ấy có học gì nữa đâu, kể cả lúc thi học kì môn văn được có 4,5 mà cũng chẳng ý kiến gì.

Cái nắng mùa hạ khiến cho mọi vật ủ rũ và mệt mỏi. Và loài người chả khác ngoại lệ. Cứ mỗi lần lết xác về nhà hay đến lớp, người là cứ đầm đìa mồ hôi. Đã vậy còn không được nghỉ nữa chứ. Chả hiểu mấy bữa này con Nhiên nó ăn gì mà khó tính cực kì. Đứa nào trong lớp mới hé miệng hay nằm up trên bàn là ý rằng nhe cây thước sắt kia ra làm cho ai nhìn cũng phải sợ.

” Nè ra về đi ăn kem đi, tôi bao”

Đang ủ rũ, mệt mỏi trong người bỗng từ kem được nhắc đến khiến hai con mắt của tôi sáng rực lên.

” Thật nha?”

“Ừm”

Đúng thật là chỉ có người bạn tốt này mới hiểu được tôi thôi! Mà kể ra cũng là, những thời gian sau này Huy tốt, quan tâm, chia sẻ với tôi hơn rất nhiều. Thậm chí nhiều khi bị tôi đánh trên đầu mà cũng chỉ xoa xoa rồi cười, trong khi lúc trước thì chắc chắn rằng sẽ nhảy lên và đánh tôi gấp 10 lần ấy chứ. Đôi khi ngồi một mình nghĩ lại, bản thân nghĩ chắc Huy bị chấn động não ấy chứ! Tự nhiên tốt với hiền đột xuất, ai mà không nghĩ ngờ!

” Nè Huy! Sao dạo này cậu hiền vậy?”

” Bộ bình thường tôi không hiền hả?”

” Uk, bình thường cậu dữ như cọp cái, í nhầm cọp đực á”

” Cậu là bạn tốt của tôi, không hiền với cậu chả nhẽ đi hiền với ma à”

Đúng là vậy! Cứ mỗi lần tôi hỏi Huy vì sao cậu ấy lại thay đổi như vậy thì câu trả lời y chang như trên luôn, hỏi nhiều cũng chán nên thôi kệ, tốt với mình thì bản thân được lợi chứ có thiệt hại gì đâu.

Vậy là ngày tổng kết đã tới, sau khi làm lễ ở ngoài sân trường chúng tôi nhanh chóng chạy vào lớp. Phải! Mọi người đi vào không phải là để nhận phần thưởng hay là háo hức cho buổi liên hoan. Cùng cô giáo ôn lại chuyện xưa, cùng nhau nhớ về những kỉ ức nay đã thành quá khứ. Chính là những lần cô mắng, ghi vào sổ đầu bài. là những buổi trưa hè đi trộm ổi và mía. Là những lúc cùng nhau học, cùng nhau đi chơi. Một năm học tuy có cả nụ cười, có cả niềm vui lẫn nước mắt và sự đau thương. Nhưng khi cùng nhau ôn lại, khó có ai có thể kiềm chế được giọt nước mắt đang rơi. Nhớ lắm chứ! Tôi chỉ biết ngồi và nước mắt cứ rơi. Ước gì thời gian có thể quay lại, để chúng tôi có thể trở về với những kỉ ức ấy mãi. Cô Thanh cũng không nhận được mà đã khóc, ai nấy dù đang rơi lệ nhưng vẫn lại an ủi cô.

Một năm học kết thúc. Thời gian trôi qua thật là anh đúng không? Nhưng tôi không hề muốn chút nào!

Tối hôm nay, Huy hẹn tôi ra công viên Royla lần trước nhưng không nói rõ nguyên nhân. Nghĩ bụng sắc mặt của cậu ấy mấy ngày gần đây không được tốt nên tôi cũng xin mẹ đi. Thật sự không hiểu sao những ngày gần đây, Huy rất hay thờ dài và thỉnh thoảng còn nhìn tôi chăm chăm nữa chứ. Hay là cậu ấy lo lên cấp 3 không học được cùng lớp với nhau? Nhưng điều đó cũng không quan trọng, chúng tôi vẫn mãi là bạn thân của nhau mà.

Vừa đến nơi đã thấy Huy đứng ở chỗ hẹn rồi, trông tối nay cậu ấy khá là bảnh nha. Từ trên xuống dưới đều là một cây đen sì, ngay đến cả cái casino trên tay cũng đen nốt.

” Sao đến muộn vậy?”.

” Gớm! Có 10 phút thôi mà”

” Được rồi! Đi chơi thôi”

Vừa nói xong, cậu ấy kéo tôi đi chơi những trò mà theo ý thích của tôi. Thật là lạ Huy không ép tôi phải vô nhà ma hay tàu lượn siêu tốc nữa, mà tôi muốn trò nào thì cậu ấy đều mua vé và chơi tuốt. Nghĩ cũng lạ. Hay vì dậy thì rồi nên học được tính ga lăng ta? Vậy thì tôi quả sung sướng rồi!

Hết trò này rồi qua trò khác, tối hôm nay thật là vui. Cứ chơi mãi cho đến khi người cả hai đầm mồ hôi, ngồi xuống bên chiếc ghế đá để Huy đi mua nước.

” Vui chứ?”

Vừa mở chai nước tu một mạch, vừa gạt đầu thay cho trả lời. Một lần nữa không gian cứ thế mà chìm trong sự yên lặng cho đến khi cậu ấy mở lời.

” Trang này!”

” Hừm”

” Tôi...tôi...tôi...”

” Trời ạ! Cậu sao? Nói xem nào”. Đúng thật là, Huy thường ngày đâu có nhút nhát như bây giờ đâu, chưa bao giờ tôi thấy cậu ấy phải rụt rè, lắp bắp như hiện tại.

” Tôi sắp phải đi rồi”

” HẢ! Thôi! Đừng đùa chứ”

” Tôi không đùa, tôi nói thật đấy”

” Nhưng mà đi đâu chứ”

” Tôi sẽ đi du học”

” Hahaha, thôi nha cậu đừng đùa”.

” Thật đấy, đây là giấy báo nhập học của trường bên Mĩ gửi về”. Vừa nói Huy vừa lấy trong túi ra một tờ giấy nó ghi rõ ràng: Giấy báo nhập học.

” TÔI ĐÃ BẢO KHÔNG ĐƯỢC ĐUA THEO KIỂU ẤY MÀ”.

Làm sao có thể kìm nén được chứ? Sau khi nhìn tờ giấy ấy xong, cảm xúc của tôi như trời dậy mãnh liệt và nó khiến tôi phải hét toáng lên. Từng giọt nước mắt cứ thế mà rơi xuống.

” Trang à! Cậu bình tĩnh lại được không?”

Nói xong, Huy ôm ngay vào trong ngực mà vuốt ve sống lưng đang run theo tiếng nấc nghẹn.

” Sao không nói với tôi sớm hơn?”

” Tôi không đủ can đảm để nói”

Một lần nữa, không gian im lặng lại đến, giờ đây chỉ còn tiếng nấc nghẹn của một cô gái nhỏ đang trong vòng tay của một chàng trai mà thôi. Đến nỗi tiếng gió khi rít qua vẫn có thể nghe được.

Tôi buồn lắm, cả đau nữa. Một người bạn thân sắp rời xa chẳng vui được hay sao chứ? Nhưng bây giờ tôi như thế này thì liệu sẽ làm được cái gì? Càng khóc tôi biết Huy sẽ không nở mà đi

” Bao giờ...hức...cậu đi...hức...và đi bao lâu...”

” Ngày mai 6h sẽ đi, còn đi bao lâu thì tôi không biết”

Thoát ra khỏi bờ ngực kia, tôi cố gắng kìm nén những giọt nước mắt nhưng sao không được. Chúng cứ thế mà rơi xuống, mặc cho tôi quẹt bao nhiêu lần cũng không xong.

” Ngày mai tôi sẽ tiễn cậu...”

” Không cần đâu, sợ nhìn thấy cậu như vậy tôi không đủ can đảm mà đi mất”

“Nhưng...”

” Không nhưng nhị gì nữa. Nào về thôi”

Huy:

[Dù bên ngoài tôi có vẻ rất vui nhưng làm sao trong tâm hồn tôi được như vậy. Tôi cũng đau lắm chứ! Để rời xa một người bạn đồng thời cũng là người con gái mà tôi thích liệu có dễ dàng hay không? Thực ra thân thể của tôi không giống như bao đứa trẻ khác. Vốn là con trai duy nhất và đồng thời cũng là người thừa kế của một tập đoàn nên từ nhỏ tôi đã phải học và học. Khi mà ba mẹ tôi về, không phải tôi đi du lịch với họ mà là do tôi không chịu đi du học nên họ đã nhốt tôi vào phòng không cho bước ra. Nhưng cuối cùng, ông ta- ba tôi đã đem Trang ra để làm vật uy hiếp khiến tôi không đồng ý cũng phải gật đầu. Những ngày sau đó, tôi tốt với con heo ngốc ấy là để mong rằng có nhiều thời gian bên cạnh cậu ấy hơn, được nhìn thấy nụ cười mà tôi cho là đẹp nhất.]

Nằm trên giường nhưng lòng tôi không khỏi nghĩ về Huy, càng nghĩ nước mắt rơi càng nhiều, lòng cũng vì thế mà nấc nhiều hơn. Cứ như vậy cho đến khi chìm vào giấc ngủ không hay. Sáng hôm sau, khi tỉnh dậy tôi cảm thấy thật là mỏi mắt và hơi nhức nhối trong người. Như một thói quen tôi nhìn về chiếc đồng hồ quen thuộc, vậy là đã 5h45 rồi... Mà khoan, chẳng phải là 6h bay hay sao? Mà bây giờ đã 5h45 rồi. Thôi chết! Chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, tôi cầm ngay vì tiền tiết kiệm ra ngay ngoài đường để tới sân bay. Bình thường vốn rất sợ tốc độ nhanh nhưng giờ đây nhìn thấy đi với 80km/h sao tôi vẫn thấy thật chậm. Miệng không ngừng kêu bác tài chạy nhanh lên.

Vừa tới nơi, tôi nhanh chóng chạy vào trong. Nhưng sân bay đông như vậy tôi biết tìm ở đâu đây. Gặp một cô gái trẻ tôi vội hỏi, xong chạy theo sự hướng dẫn ấy.

” Huy à! Minh Huy cậu ra đây”. Tôi cố gắng kêu thật là lớn hi vọng rằng cậu ấy có thể nghe thấy mà quay lại.

” Tên Huy ngốc, cậu ở đâu?”

” Huy ơi!...”

Nhưng gọi mãi vẫn chỉ là sự vô vọng mà thôi, chỉ có tiếng vọng lại của chính tôi. Huy! Rốt cuộc cậu ở đâu chứ? Làm ơn! Ra đây đi mà!Bỗng có một giọng nói từ sau lưng tôi:

” Cháu gái, có chuyện gì sao?”

” Bà ơi! Bà tìm giúp cháu với, bạn cháu...sắp đi Mĩ rồi”

” Cháu gái! Con trai bà cũng đi Mĩ và chuyến bay đã cất cánh rồi. E rằng giờ này bạn cháu đã ngồi trên máy bay, thôi cháu đừng buồn”

Nói xong, bà lão cũng đi ra ngoài. Sân bay ngày một thưa thớt dần. Cảm giác như mọi thứ xung quanh tôi sụp đổ hoàn toàn. Bước những bước khó khăn ra khỏi đó.

Đến cánh đồng bồ công anh, nơi năm ấy chúng tôi đã gặp và trở thành bạn của nhau. Nơi in dấu những kỉ niệm đẹp, nơi 2 đứa cũng nhau vui đùa, nơi đã hằn sâu trong con tim của tôi. Nhìn những cánh hoa bồ công anh cứ bỏ lại đất mà bay theo gió. Phải chăng Huy cũng vậy? Bỏ lại tôi và đến một nơi xa xôi. Từng giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, long như thắt lại từng hồi. Đau! Khó chịu lắm. Liệu đến bao giờ cậu mới trở về đây Minh Huy? Hay mọi kí ức, kỉ niệm đều đã là dĩ vãng! . Nơi đây phải chăng sẽ kết thúc, trở thành một quá khứ tốt đẹp, tất cả đều trở thành bồ công anh năm ấy...

____Hoàn____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-cong-anh-nam-ay>